

พราย ปี ตาย

“ไสยค่าและความแค้น

เมื่อสองค้านมีคมาผนวกกัน

ผลคือความตาย...

ตายจนคาดไม่ได้ว่า

ใครจะเป็นศพสุดท้าย”

ระทึกกอนันต์

พราย ปี ตาย

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ระทึกกอนันต์

พราย ปี ตาย

ระที่กอนันต์

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	ตุลาคม 2568
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก	:	เทอดศักดิ์ จงยิ่งศิริ
ภาพปก	:	ชาวีฟ ต่อเล็บ
ออกแบบรูปเล่ม	:	นวมลลี้ กุลธอุทัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ระที่กอนันต์.

พรายซัตาย.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

288 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0711-7

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

FLIPPO (ฟลิปโป) คืออะไร?

มุมพิเศษของเล่มนี้ที่คุณ “รู้ภาพ”
เพื่อดูเรื่องราวเคลื่อนไหวเหมือนอนิเมชัน

* ลองพลิกเร็วๆ ที่มุมหน้ากระดาษ
แล้วคุณก็จะเห็นบางสิ่งที่ “พูดแทนคำไม่ได้”

ภาพ
กาล
GALAGAAN

Galagaan.publishing

@galagaan.publishing

คำนำนักเขียน

ไสยศาสตร์มืด...ไม่มีใครรู้หรือว่ามันจะลึกลับชั่วร้ายหรือ
แปลกประหลาดเพียงใด อาจจะเป็นก้นบึ้งที่ลึกหยั่งคาด จนไม่มีใคร
จินตนาการออกว่า มันน่ากลัวและทำร้ายผู้คนได้ถึงขนาดไหน

และยังมันตกอยู่ในมือของคนที่ใช้ประโยชน์จากความแค้นเป็นอาหาร
มาตลอดชีวิต คนที่ถูกตอกเข้าไปในหัวใจตั้งแต่เล็กว่าเคยถูกกระทำ
และต้องเอาคืนให้สาสม

ไสยดำมืดในมือของคนที่แค้นล้าลึกและฉลาดร้าย ผลลัพธ์มัน
ย่อมเกินคาดเดา

‘อั้งพนาสุวรรณ และ อิงค์ไพรวัลย์’ สองนามสกุลรุ่มรวยที่มา
จากเตี้ยเตี้ยวกันคือ เจ้าสัวผู้เป็นเจ้าของบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
ขนาดใหญ่ ความล้มเหลวในทรัพย์สินเงินทองของบุคคลกลุ่มนี้ ควรจะ
นำมาซึ่งความสุขความสมหวังเท่าที่เงินจะเสกสรรขึ้นมาได้

แต่แล้วสมาชิกของสองตระกูลนี้ กลับค่อยๆ ทอยเสี้ยวชีวิต
ไปที่ละคน ตายแบบตายโหงอย่างน่าสยดสยองและแปลกประหลาด
ราวกับมีมือที่มองไม่เห็นคอยบดขยี้พี่น้องร่วมสายโลหิตอย่างไร้ทางสู้

ความตายจะไปจบลงที่ใด แบบไหน และอย่างไร คำตอบอยู่ที่
การพลิกหนังสืออ่าน แต่บทสรุปของ ‘พรายซ์ตาย’ กลับเป็นคำถามว่า
...คุณคือคนที่ใช้ความแค้นเป็นเครื่องมือ หรือความแค้นต่างหากเล่า
ที่มันหลอกให้คุณเป็นเครื่องมือ

ระतिकอนันต์

คำนำสำนักพิมพ์

แค่ชื่อเรื่อง ‘พรายซี้ตาย’ ก็น่าสนใจแล้ว ยิ่งได้อ่านเนื้อใน ยิ่งบอกได้เลยว่า นี่คือนิยายที่สำนักพิมพ์กาฬกาฬยินดีต้อนรับเป็นอย่างยิ่ง

‘ระทึกอนันต์’ เคยสร้างผลงานเรื่อง หนูเป็นผีค่ะ ให้กับกาฬกาฬมาแล้วและได้รับการต้อนรับอย่างดีจากนักอ่านมาถึงเรื่อง ‘พรายซี้ตาย’ นี้ ความเข้มข้นตื่นเต้นของเนื้อหายังคงไว้ได้อย่างจัดจ้าน

โครงเรื่องอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริง...พี่น้องสองกลุ่ม เดียวเดียวกันแต่ต่างแม่ สองบ้านแย่งชิงทรัพย์สมบัติกัน แต่แล้วก็ทยอยตายไปที่ละคนสองคนอย่างสยดสยอง จนไม่รู้ว่าจะจบลงตรงศพที่เท่าไร

ความสุดยอดอีกอย่างของ ‘ระทึกอนันต์’ คือเขาสร้างความลึกลับ บางเรื่องขึ้นมาได้อย่างสมจริง ครอบงำหมดจดและแข็งแรงจนเป็นองค์ประกอบสำคัญในนิยายเรื่องนี้เลยทีเดียว

ภาษาที่อยู่ในเล่มนี้ก็เป็นจุดเด่นอีกอย่าง...รสจัด แซ่บ ขยี้ ถึงลูกถึงคน เหมือนเคี้ยวพริกขี้หนูลิบเม็ดแล้วอมคาไว้ในปาก!!!

รีบพลิกหน้าแล้วจงเสพสุขจากตัวอักษรเถิด...

สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บันเทิง ชั่นเซิง และปัญญา

บทนำ

ท้องฟ้าเหนือริมทะเลระยองหม่นคล้ำด้วยเงาดำของยามดึก ลมทะเลหนาวยะเยือกพัดปะทะหน้าป่ายฮวงซุ้ยหูลูหราบนเชิงผา อักษรสีทองบนแผ่นหินอ่อนสลักชื่อชายชราผู้ทรงอิทธิพลระดับประเทศ พื้นหญ้ารอบสุสานถูกไถเรียบเตียน กว้างขวางสะอาดสะอ้าน ยิ่งกว่าสวนสาธารณะของคนกรุง แต่กลับดูเปลี่ยวร้างอย่างสุดแสน หากจะวัดกันด้วยความรักความอาลัย แม้ร่างได้ฮวงซุ้ยจะเสียชีวิตได้เพียงสามเดือน ถึงวันนี้แทบไร้เงาลูกหลานมาเหลียวแล

ทว่าวันนี้ฮวงซุ้ยหูลูไม่เงียบเหงาเหมือนวันอื่น ควันจากฐูปกำใหญ่ ลอยโข่มงเต็มบรรยากาศจนแทบจะบดบังได้กระทั่งแสงจันทร์ ส่งกลิ่นฉุน แสบจมูก รุนแรงพอที่จะบรรเทากลิ่นสาปเน่าน่าสะอิดสะเอียนของ ชากเนื้อ เพราะบัดนี้โลงศพถูกขุดขึ้นจากหลุม ฝาโลงไม้สักเปิดอ้า เผยร่างเปื่อยยุ่ยสีน้ำตาลเข้มที่แทบไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์

ชายหัวโล้นผู้นั่งยืนเฝ้ากวัดแกว่งกำธูปเหนือศพในโลงปากทองมนต์ พิ้มพำ เป็นภาษาที่ทำให้ลูกน้องอีกสองคนด้านหลังชนหัวลุก เสียงสวด ประสานทำนองกับเสียงลมทะเล ฟังดูหวีดหวิวอย่างน่าตระหนก

อากาศเจ้ากรรมก็ดันหนาวขึ้นกะทันหัน หลักฐานคือน้ำค้างเย็นเฉียบที่เริ่มก่อตัวบนยอดหญ้า

ทว่าชายหัวโล้นไม่สะทกสะท้าน ครั้นสวดมนต์จบบท เขาก็เหม็งมองศพด้วยสายตาอาฆาตดูแคลน โอ้เอ๋ยเศรษฐกิจใหญ่ผู้เคยรวล้นฟ้าอำนาจศักดาคับประเทศ สุดท้ายก็เน่าคาโลงอย่างโดดเดี่ยว ลูกตาที่เคยมองคนอื่นเหมือนขอทานชั้นต่ำ ตอนนี้อยู่กลายเป็นโพรงโบ่ปากกว้างที่เคยฟันแต่ถ้อยคำอาบยาพิษ ตอนนี้อ้าค้าง ดังวิญญาณกำลังกรีดร้องอยู่ในอเวจีนรก

“แต่นรกก็ยังสบายเกินไปสำหรับคนอย่างมึง ภูมิโทษทัณฑ์ที่สาสมกว่านั้นมาประเคนให้” เขาแค้นเสียงเหยียดหยัน ก่อนจะปักกำธูปลงพื้นหญ้า แล้วหยิบมิดหมอขึ้นมาจรดลงกลางอกศพ เตรียมทำขั้นตอนต่อไป

การเก็บเกี่ยว ‘วัตถุดิบ’

สามเดือน เป็นเวลาเหมาะเจาะสำหรับการเก็บเกี่ยว พอร์มาลินที่ฉีดศพสลายไปเกือบหมดแล้ว เหลือกลิ่นฉุนเพียงจางๆ ไม่มากถึงขนาดจะทำให้ผลผลิตของเขาแปดเปื้อน ในขณะที่ของเหลวอันล้ำค่าในตัวศพยังคงไม่แห้งเหือด รอให้เขาตัดดวงจนหน้าใจ

ชายหัวโล้นลงมิดตัดเสื้อผ้าศพ สูทห่อมน้ำเหลืองจืดจางอย่างง่ายตาย กลายเป็นเศษชิ้นในพริบตา เผยความตายอันเปลือยเปล่าที่ถูกห่อหุ้มไว้ด้านใน คมมีดกรีดลึกลงสู่ชั้นต่อไป ลากยาวผ่านเนื้อเน่าตั้งแต่ยอดอกจนถึงช่องท้อง ร่างกายที่เคยอ้วนอู่นี้เหลวยุบเหมือนฟองเต้าหู้ กรีดผ่านนิดเดียวเนื้อก็ยุบติดคมมีดออกมาเป็นชิ้นเล็กปล่อยกลืนเน่าเหม็นเกินทนจนชายหัวโล้นยังต้องเบ้หน้า

พวงไข่มันสีเทาอมเขียวปลิ้นทะลักออกมาตามแรงเฉือน

มันเหนียวเหนียวคล้ายขี้ผึ้ง ติดเหนอะหนะกับใบมีด ส่งเสียงยวบยาบเหมือนตัดผ่านฟองน้ำเปียกๆ น่าสะอิดสะเอียนจนลูกน้องสองคนถึงกับวิ่งไปอาเจียน ทั้งภาพและกลิ่นรุนแรงเกินกว่าคนปกติจะรับไหว แต่ชายหัวโล้นหาได้สะทกสะท้านไม่ เขาดำดิ่งในภวังค์ความชิงชังดวงตามวาวโรจน์ขณะคว้านพวงไข่มุกกลุ่มหนึ่งออกมาด้วยมีดหมอ ปาดมันลงผอบทองเหลืองใบหนึ่งจนเต็มแน่น ห่อด้วยผ้ายันต์ แล้วเก็บลงย่ามสะพายบ่าด้วยรอยยิ้ม

ไข่มุกจากศพที่ตายท่ามกลางแรงสาปแช่งของผู้คน ถือเป็นวัตถุดิบชั้นยอดในการทำคุณไสยหลายชนิด ทว่ายังไม่ใช่เป้าหมายหลักของชายหัวโล้นในคำคืนนี้

“เอาคีมมา” เขาแบมือไปทางลูกน้องผู้ยังโง่ก่อกออักไม่เสร็จดี

ชายหัวโล้นจรดปากคีมเข้ากับซี่โครงส่วนนอกของศพ แล้วบรรจงตัดอย่างใจเย็น รวากับเกรงว่าแรงสะเทือนเพียงนิดจะทำให้ลายสมบัติล้ำค่าที่กักเก็บอยู่ภายใน เปาะ เปาะ เปาะ เสียงกระดูกถูกสะบัดที่ละซี่ดังสะท้อนในความเงียบสงัด เงียบขนาดไม่มีใครกล้าหายใจ

เปาะ เปาะ เปาะ มือของชายหนุ่มเริ่มสั่นน้อยๆ จากความคาดหวังที่ขมวดเข็ม

จวบจนเสียงเปาะสุดท้ายจางหาย ชายหัวโล้นจึงได้ทอดสายตาลงบนสิ่งที่เขารอคอยมาเนิ่นนาน

‘หัวใจ’

ชายหนุ่มถอนหายใจโล่งอก หัวอึดใจหนึ่งเขานึกกลัวจริงๆ ว่าตนจะพบเพียงโพรงกลวงเปล่า นักธุรกิจไร้ศีลธรรมผู้นี้ไม่น่าจะมีหัวใจ และถึงมี หัวใจโสโครกนี้ก็ควรเป็นสิ่งแรกที่ถูกนรกมาทวงคืนไป โชคดีที่มันยังคงสภาพเป็นก้อนอยู่ได้เพราะฟอร์มาลิน

เขาซ่อนหัวใจอันเปื่อยยุ่ยขึ้นมาด้วยมือเปล่า กล้ามเนื้อที่ยึดหัวใจไว้ยังแน่นพอจะทำให้เขารู้สึกถึงแรงต้านเล็กน้อย เขาต้องใช้นิ้วค่อยๆ เลาะเส้นเอ็นเหนียวๆ ที่ยึดหัวใจกับหลอดเลือดออก แล้วใช้มีดเล่มเล็กกรีดขั้วหลอดเลือดอย่างระมัดระวัง เกรงว่าหากแผลออกแรงมากไปเพียงนิด หัวใจใกล้เน่าดวงนี้จะแหลกและคามือ

กระทั่งในที่สุดเขาก็สมปรารถนา ได้หัวใจผีมาประคองไว้ในอุ้งมือ เขายกมันขึ้นจ้องเขม็ง ริมฝีปากเหี่ยดยิ้มคะนอง ภาพแผนการมากมายร้อยเรียงขึ้นในความคิด หัวใจก่อนหน้านี้ละ จะทำให้ภาพฝันของเขากลายเป็นจริง

ชายหัวล้านยื่นมือไปทางลูกน้องด้านหลังอีกครั้ง เทียนสีดำเล่มหนึ่งถูกส่งให้เขาอย่างรู้งาน เปลวไฟสีส้มลุกโชติช่วงท่าลมทะเล เขาเดินไฟไปที่หัวใจในกำมือ พลังวibriกรรมคาถาเสียงต่ำ พร้อมขยับเปลวเทียนโลมเลียผิวก้อนเนื้อในทศทวนเข็มนาฬิกา ในตอนนั้นเองหัวใจที่เคยแนบนิ่งก็เริ่มเกิดปฏิกิริยา

น้ำเมือกคล้ายไข่มุขไหลซึมออกมาตามร่องเนื้อเยื่อที่แยกตัวเป็นชั้นหยดลงสู่ผอบทองเหลืองอีกใบที่วางรองไว้ด้านล่าง ในผอบมีน้ำมันกฤษณารินไว้วรอท่า เมื่อของเหลวจากหัวใจศพหยดลงผอบ พลันเกิดฟองฟุดขึ้นบนผิวน้ำมัน แตกเป็นไอดำระเหยพวยพุ่ง ส่งกลิ่นแปลกประหลาดฟุ้งตลบ จะว่าหอมก็ไม่ใช่ แต่กลับชวนเคลิบเคลิ้มมัวเมาอย่างน่าฉงน

“พวกแกถอยออกไปไกลๆ ก่อน” ชายหัวล้านสั่งลูกน้องเสียงเฉียบขาด “คนไม่มีองค์ แ่ได้กลิ่นก็อาจถึงวิปลาซ” ไม่ต้องรอให้พูดซ้ำสองลูกน้องหน้าซีดเผือด วิ่งฉะนให้พ้นจากกลิ่นควนั้นทันที ปล่อยเจ้านายทำพิธีต่อไปเพียงลำพัง

ตอนนี้หัวใจในมือเขาเริ่มสั่นระริกราวกับยังมีชีวิต
เปลวเทียนที่แผดเผาทำให้ของเหลวภายในก้อนเนื้อเดือดปุด
ไม่สิ...ไม่เพียงแค่เดือด แต่วางกับมันกำลัง
'ดันทุรนทุราย' หนีจากเงื้อมมือมัจจุราช

ตอนนี้หัวใจในมือเขาเริ่มสั่นระริกราวกับยังมีชีวิต เปลวเทียนที่แผดเผาทำให้ของเหลวภายในก้อนเนื้อเดือดปุด ไม่สิ...ไม่เพียงแค่เดือดแต่ว่ากับมันกำลัง ‘ด้นทุรนทุราย’ หนีจากเงื้อมมือมัจจุราช ผิวเนื้อแดงคล้ำเริ่มไหม้เกรียม แตกระแหงเป็นเกล็ด ฟองฟืดของน้ำเลือดน้ำเหลืองด้านในถูกดันจนล้น ไหลลงตามร่องแตกของผิวหนัง ค่อยๆ เติบโตเต็มขอบทองเหลืองที่ละนิด

ชายหนุ่มหลับตาแน่น บริกรรมคาถาหนักหน่วงขึ้นทุกพยางค์ แข่งกับเสียงลมที่เริ่มหวีดหวิวราวพายุโหม ท่ามกลางความมืดบอดนั้น เขาสัมผัสได้ถึงสายตาอาฆาตที่จับจ้องจากระยะประชิด สัมผัสถึงไอยะเยือกข้างใบหน้าซึ่งขัดแย้งกับทิศทางลม รับรู้ถึงกลิ่นเน่าสาปสางที่ราวกับย่ำมาจ่ออยู่ที่ปลายจมูก กะโหลกถูกบีบจนปวดตุบๆ

วืดตด! เสียงหวีดร้องโหยหวนปริศนาดังขึ้นข้างหู ของเหลวดำคล้ำทะลักจากหัวใจไม่หยุด ไหลอาบลงมาถึงข้อศอกชายหนุ่มมากมายจนเหมือนมันไม่ใช่แค่ส่วนผสมของน้ำเลือดน้ำเหลือง หากแต่เป็นแรงอาฆาตที่สูบฉีดขึ้นจากก้นบึ้งของนรก

ชายหัวโล้นบริกรรมไปด้วย มือบีบหัวใจแน่นด้วยความตึงเครียด จนมันแทบจะละลายมือ พลังท่องคาถาซ้ๆ อย่างไม่ลดละ “...โอม จงเกลียด จงชัง จงสั่งเป็นตาย...”

ก้อนเนื้อในมือของเขากระตุกแรงขึ้นทุกขณะ เปลวเทียนสะบัดไหวอย่างน่าใจหาย ลมทะเลกรรโชกแรงจนเปลวไฟแทบหลุดปลิว แต่กลับไม่ยอมดับ ราวกับแรงกรรมกำลังบีบบังคับให้พิธีต้องดำเนินต่อไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

และในห้วงแห่งความบ้าคลั่งนั้น ชายหัวโล้นคล้ายได้ยินเสียงบางอย่างคืบคลานอยู่ในเงามืด เสียงลากหนักๆ คล้ายตัวอะไรบางอย่าง

กำลังตะเกียกตะกาย ครี๊ด... ครี๊ด... ครี๊ด...เสียงดังชัดขึ้นทีละน้อย ไกลเข้ามาทีละช่วงลมหายใจ จนชนที่ท้ายทอยของเขาลุกชันขึ้นมาเอง โดยไม่รู้ตัว

ช่างแม่ง เอาแค่นี้ก็ได้อะ!

“เจ้ากรรมนายเวรมึงนี่มันแรงสะใจจริงๆ สมแล้วที่มึงสะสม แต่กรรมชั่วมาตลอดชีวิต!” เขาแตกตื่นใส่หัวใจศพ โดยไม่ลืมหูลืมตาอง สิ่งใดก็ตามที่คืบคลานอยู่รอบตัว ก่อนที่เขาจะปาก่อนหัวใจลงพื้น ปักชำด้วยมีดหมอจนทะลุดิน พลันเสียงหวีดร้องกึกก้องกังวาลทั้งสวนซู่ ก่อนเนื้อเต็นทรุนทรายอยู่ใต้คมมีด เขารอจนมันนิ่งสนิทไว้พิชสง ตามเดิม จึงค่อยลืมตา

ภาพที่เขาเห็น คือศพชายชราอนอแผ่หราอยู่ในโลงศพ ทว่าสภาพบิดเบี้ยวจากเดิมเหมือนถูกแรงบางอย่างมาขยำขยี้ให้หัก ศีรษะจอยพับแนบกับบ่า กระดูกแขนขาทะลุพื้นเนื้อที่เปื่อยเหวอะหะ เศษเนื้อเศษไขมันจากรอยกรีดตรงลำตัวเปรอะกระจายเหมือนถูก กะชวกช้ำ ร่องรอยความละเทะลากยาวออกมาถึงนอกโลงศพ รวากับ สิ่งใดก็ตามที่ทำลายศพ มันพยายามคืบคลานมาหาชายหมอมืดด้วย แถมนัยยังทำให้ของเหลวในผอบกระฉอกลงดินไปเกือบครึ่ง

“ไอ้สัตว์เอ๊ย น้ำมันกวนหมด” ชายหัวล้านถุยน้ำลายใส่อย่าง เด็ดดาล น่าเสียดาย แต่คงทำอะไรไม่ได้ เขากัดฟันกรอด แล้วปิด ฝาผอบ ห่อผ้ายันตัวอย่างแน่นหนา ไม่ให้หกอีกแม้แต่หยดเดียว “ตอนกู เรียกใช้งาน ฤทธิ์มากให้ได้แบบนี้ละพวกมึง”

วืดดด! อยู่ๆ เสียงแหลมสูงอีกเสียงก็ดังขึ้น ชายหัวล้านลนลาน มองรอบตัว ระแวงระวังทุกความเคลื่อนไหวในเงามืด “งานเลี้ยง เลิกแล้ว ไส้หัวกลับที่พวกมึงไป!” เขาตะคอกไล่ความว่างเปล่า

วืดตด! เสี่ยงดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้เขาเพิ่งตระหนักว่าต้นเสียงดังมาจากด้านหลังของตน เขารีบหันขวับไปมอง และพบว่าเสียงแหลมสูงนั้นคือเสียงเป่าปากของลูกน้องคนหนึ่ง ผู้กำลังวิ่งหน้าตั้งมาพร้อมโบกไม้โบกมือพัลวัน ส่งสัญญาณว่ายามดูแลสุสานกำลังเดินมาทางนี้

ชายหัวโล้นใจเต้นรัว สติเพิ่งกลับมาสู่โลกคนเป็นเต็มร้อย เขาสบถในลำคอ ก่อนจะรีบส่งสัญญาณเรียกลูกน้องอีกคนมาช่วยกัน ยกโลงกลับลงหลุมตามเดิม ข้างของการทำพิธีถูกกวาดลงไปกองกันในโลงศพแบบลวกๆ แล้วปิดฝาโลงทับ ปิดตายหลักฐานทั้งหมดไว้กับร่างไร้ชีวิต

ทว่าท่ามกลางเครื่องเคราหมอผีเหล่านั้น มีกระดาษที่เขียนอะไรบางอย่างอยู่สองสามแผ่น ความเร่งรีบทำให้กระดาษแผ่นหนึ่งในนั้นหลุดปลิวออกจากโลงศพมาตกเหนือกองดินโดยที่กลุ่มชายฉกรรจ์ไม่รู้ตัว พวกเขาเร่งไถยดินกลบหลุม ก่อนจะป้อนหญ้าเทียมทับ อำพรางร่องรอยการขุด แม้ไม่แนบเนียนนัก แต่ความมืดจะช่วยให่ยามประจำสุสานไม่สะดุดตา

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ค่อยมาเก็บงาน” ชายหัวโล้นกระซิบกับลูกน้อง

ทั้งสามรีบวิ่งกลับรถที่จอดหลบอยู่ใป่าข้างทาง แต่ก่อนก้าวขาขึ้นรถ ชายหนุ่มไร้คิ้วหันกลับไปมองหลุมศพอีกครั้ง รู้สึกคล้ายมีบางอย่างจ้องมองมาจากเงามืดของแนวต้นสนริมหน้าผา ลมหอบหนึ่งพัดวูบผ่านหน้าจนกลิ่นเนื่อเน่าปะทะจมูกแรงขึ้นกะทันหันจนน้ำตาแทบเล็ด ร่างกายเขาขนลุกซู่โดยไม่มีเหตุผล แต่ชายหนุ่มกลับส่ายยิ้ม

“เฮ้ยเนี่ย แบบนี้แหละ สาแก่ใจนัก”

เขาเกาะกุมหม้ออบเอาไวแน่น ให้มั่นใจว่าแรงสะเทือนของรถ

จะไม่ทำให้ของเหลวด้านในกระฉอกสักหยดเดียว เขาพรางคิดหมายมั่น
ในใจ

‘คราวนี้ล่ะ ทุกสิ่งที่มึงหวงแหนจะต้องตกอยู่ใต้กำมือกู!’

1

ทันทีที่ **นำ** นำเกียรติ อึ้งพนาสุวรรณ ชายร่างใหญ่วัย 39 เดินเข้ามาในห้องประชุมใหญ่ของบริษัทพนาสุวรรณ จำกัด (มหาชน) เสียงพูดคุยจ๊อกแจ๊กของพี่น้องร่วมพ่ออีก 4 คนก็เงียบลง ช่างกายเขาคือ**หลิว** ภรรยาสาวสวยคนปัจจุบัน ผู้เดินมาด้วยท่วงท่าเซิดหน้ามันใจ สันรองเท้าสูงกระทบพื้นไม้ดังกึกกักราวกับต้องการประกาศให้คนทั้งโลกรู้ว่าเธอมาถึงแล้ว สองสามีภรรยาต่างคนต่างเดิน ไม่ได้เหลียวแลกันนัก นำปล่อยให้ภรรยาเดินไปนั่งที่โต๊ะประชุมร่วมกับคนอื่นก่อน ส่วนเขายืนมองทิวทัศน์นอกผนังกระจกอย่างใช้ความคิด

วิวจากตึกชั้น 45 ย่านราชเทวีที่เขา มองอยู่ถือว่าหรูหรามาก เห็นเส้นรถไฟฟ้าผ่ากลางเมืองและตึกระฟ้าเรียงราย มันคือบรรยากาศของยุคสมัยใหม่ ซึ่งขัดแย้งสิ้นเชิงกับการตกแต่งของห้องประชุมแห่งนี้ ตึกสำนักงานปัจจุบันของบริษัทพนาสุวรรณอัดแน่นด้วยกลิ่นอายของอำนาจเก่าและเงาของเงินตรา ไม่ว่าจะเป็นเก้าอี้ไม้แกะสลัก ปูด้วยเบาะผ้าไหมลายวิจิตร โต๊ะประชุมไม้สักตัวยาว ประติมากรรมสัตว์มงคลราคาหลายแสน หรือโคมไฟระย้าที่ดูเหมือนหลุดมาจากบ้านผู้ดี

ในละครย้อนยุค สะท้อนรสนิยมฟู่ฟ่าของเจ้าสัวเกียรติ อึ้งพนาสุวรรณ ผู้ก่อตั้งบริษัทแห่งนี้

แต่ตอนนี้ ‘ป้า’ ตายไปเกือบปีแล้ว และกลิ่นเครื่องไม้เก่าที่อบอวลคืบคลานก็ทำให้น่ารู้สึกเหมือนถูกหลอกหลอน

ทุกอย่างในตึกนี้มันเซยเกินไป ฟุ้งเฟ้อเกินไป และเป็นป้ามากเกินไป มันคือซากอนุสรณ์ความยิ่งใหญ่ของผู้เป็นพ่อ แต่ไม่ใช่ของเขา CEO คนใหม่ที่จะมาปฏิวัติการเงินของบริษัท และนำพนาสุวรรณรู้ปก้าวสู่ระดับโลก

เพื่อการนั้น ตึกหุ 45 ชั้นตึกนี้จำต้องถูกขาย นำเงินไปสร้างสำนักงานใหม่ บัลลังก์ใหม่ที่เป็นของเขาอย่างแท้จริง และวันนี้เหล่าพี่น้องร่วมพ่อของเขาก็มารวมตัวกันในห้องประชุมนี้แทบครบทุกคน เพื่อหารือเรื่องดีไซน์อาคารใหม่ที่เขาจะได้เป็นประมุข

นำเดินกลับมาประจำตำแหน่งที่หัวโต๊ะประชุม เสียงเลื้อนเก้อ้อของเขาดังเสียดแทงความเจ็บอันน่ากระดูกกระชอน ภาษากายของผู้ร่วมประชุมแต่ละคนบ่งบอกว่าอยากลุกหนีออกจากห้องนี้เต็มแก่ แม้พวกเขาจะเป็นพี่น้องกัน และเป็นกรรมการบริหารบริษัทนี้ร่วมกัน แต่ความสัมพันธ์ห่างเหินยิ่งกว่าคนแปลกหน้า

“สวัสดีเฮีย นำ สบายดีนะ?” นิกกี้ นิติธรรม อิงค์ไพรวัลย์ เอ่ยทักทายตามมารยา เขาคือน้องชายต่างแม่ของนำ และเป็นเจ้าของบริษัททิงคสถาปัตย์ ผู้รับงานออกแบบก่อสร้างตึกใหม่ให้กับบริษัทพนาสุวรรณ

“ก็เรื่อย ๆ” นำตอบแบบขอไปที “นี่มากันครบแล้วใช่ไหม” สายตาจับผิดพลางกวาดมองรอบห้อง

“ครบแล้วจะ เธอเป็นคนสุดท้าย” กุล กุลธิดา อึ้งพนาสุวรรณ

ผู้เป็นพี่ใหญ่ของบ้านเอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้มอ่อนหวาน เหมือนพยายามช่วยลดความอึดครึ้มของบรรยากาศ “นำजेरठिदिलेसिंकेलेमासाय जेकिदिलेनकैमैठान्”

“มันักติดเป็นปกติมันแหละจ้ะ” เขาตอบอย่างไม่วิสาใจ ลบรอยยิ้มของกุลจนเหือดแห้งลงอย่างเห็นได้ชัด

นำกับกุลเป็นลูกแม่รองแก้ว เมียใหญ่ของเจ้าสัวเกียรติ ปีนี้เธออายุ 40 แล้ว แต่ยังดูอ่อนเยาว์อย่างคนชยัन्दูแลตัวเอง แม้หน้าตาไม่ถึงกับสวยโดดเด่น แต่เธอมีทรวดทรงแบบที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ต้องพากันเหลียวมอง คนเดียวที่ไม่เคยเห็นเธออยู่ในสายตาคาอาจจะเป็นน้าน้องชายแท้ๆ ของเธอเอง

“แต่วันนี้เรठिदिलेनกว่าปกติจริง ๆ ครับ” ชายหนุ่มหน้าหยกซึ่งนั่งด้านซ้ายมือของกุลช่วยตอบทสนทนา เขาคืออาจารย์ตอง หมอดูฮวงจุ้ยที่กุลเชิญมาช่วยดูแบบตึกใหม่ “คงเพราะฝนตกหนักตั้งแต่เมื่อคืน ผมติดอยู่เส้นพหลโยธินเป็นชั่วโมงกว่าจะหลุดออกมาได้”

กุลรีบพยักหน้าเห็นด้วย “ใช่ไหมคะ ขนาดฝนหยุดตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วนะ ไม่มีอุบัติเหตุตรงไหนหรือเปล่า”

นำเมินพี่สาวและหมอดูฮวงจุ้ยโดยสิ้นเชิง รวากับบทสนทนาของทั้งคู่เป็นเพียงเสียงแมลงรบกวน เขาพยักพะเจดไปทางน้องชายต่างแม่ ขอแบบตึกใหม่มากดู “หวังว่าแปลนตึกที่แกเอามาเสนอนี้จะได้เรื่องสักทีนะนิกี้ ฉัยยัดเวลาให้ตั้งสามเดือน”

นิกี้ชักสินหน้าเล็กน้อยกับคำพูดเหยียดหยามของพี่ชาย “จะได้เรื่องใหม่ ขึ้นอยู่กับว่าเสียต่าถึงหรือเปล่า” เขาตอบจิกกัดเบาๆ พร้อมเลื่อนไอแพดไปให้น่าดู หน้าจอฉายสไลด์นำเสนอดีไซนตึกสำนักงานแห่งใหม่ ซึ่งจะย้ายไปตั้งที่ย่านหนองจอก

นำร็อบไอแพดมาบัดดู คิวขวมวดมุ่น มุมปากเหยียดเหมือนกำลังเลือกซื้อสินค้าตกรวด พลางพนมมหายใจหนักๆ เจ็อกลินสุราออกมาเป็นระยะ

“เจ็ญแล้วนะ เจ็ชอบแบบที่สอง” กุลซึ้มาที่หน้าจอไอแพดเบื้องหน้าน้องชาย

“แต่แบบที่ 2 คือแบบที่แย่ที่สุดนะเจ็” นำหักหน้าพี่สาวอย่างไม่เกรงใจ

“ทรงโค้งเว้าเยอะเกินไป เสียงแรงดันลมจะมีผลกับผนังอาคาร บางจุด ช่องทะลุตรงโถงอาคารนี้ก็ทำให้ลั่นเปลืองแอร์โดยเปล่าประโยชน์ แล้วสะพานกระจกเชื่อมตึกนี้ก็อันตรายอีก รวมๆ แล้วมีดีแค่ความสวย แต่ดูแลยาก ความปลอดภัยก็ต่ำ ซึ่งสถานการณ์บริษัทเราตอนนี้ไม่ได้ดีพอจะแบกรับความเสี่ยงและค่าใช้จ่ายไร้สาระ” เขาตอบด้วยมุมมองของคนจบปริญญาโทวิศวกรรมโยธา และ CEO ที่ถือตัวเลขการเงินของบริษัทไว้ในมือ

สาวใหญ่ถึงกับหน้าเจ็อนกับท่าทีของน้องชาย “มันไม่ใช่แค่สวยงามนะ นำ แต่มันส่งเสริมฮวงจุ้ยด้วย ถ้าฮวงจุ้ยดี เงินทองก็ย่อมไหลคล่อง” เธอค้านเสียงอ่อนๆ พลางหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากชายหนุ่มหน้าหยกข้างกาย “ใช่ไหมคะ อาจารย์ตอง?”

“ใช่ครับ” หนุ่มหล่อยิ้มมั่นใจ พลางชี้ไปที่แปลนอาคารแบบที่ 2 ที่ละจุด “ถ้าต้องการขยายโครงการสู่ต่างประเทศ แบบที่ 2 เหมาะมากครับ รูปทรงอาคารเว้ารับลมได้ดี ซึ่งลมเป็นพลังของการเปิดกว้าง ฮวงจุ้ยของการขยายต่างประเทศคือ ‘ความไหล’ ไม่ใช่ ‘ความแน่น’ แบบที่ใช้ในประเทศ ด้านหน้าตึกหันไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ดึงดูดโชคจากต่างแดนได้ดี โถงกลางที่เปิดทะลุ 5 ชั้นพร้อมช่องแสง

ด้านบนจะดึงพลัง ‘ฟ้า’ เข้ามา ส่วนสะพานกระจกที่เชื่อมกับตึกย่อยคือพลังเชื่อมโยงต่างประเทศที่ไร้พรมแดน ถ้าเพิ่มน้ำพุไหลเข้าตัวอาคารรูปทรงมังกรด้วยละก็ โชคลาภจะเข้ามาไม่หยุดแน่นอนครับ”

อาจารย์ต้องเป็นหมอดูดวงจ้ยคนสนิทของกุล ด้วยหน้าที่หล่อเหลาปานพระเอกหนัง บวกกับการที่เคยให้คำปรึกษาคนดังมาแล้วมากมาย ทำให้เขากลายเป็นอินฟลูเอนเซอร์ระดับที่เดินไปไหนใครก็รู้จัก ไม่ว่ากุลจะคิดทำอะไร ก็มักปรึกษาเขาก่อนเสมอ ตั้งแต่วิธีจัดห้องเฟอร์นิเจอร์ที่ควรซื้อ ไปจนถึงสีและรูปทรงของเล็บเท้า คราวนี้จะขึ้นบริษัทใหม่ที่ คงขาดที่ปรึกษาคนสำคัญผู้นี้ไปไม่ได้

“ถ้าอาจารย์ต้องคนดังถึงกับรับรองว่าดี หลิวว่าลองทำตามก็ไม่เสียหายนะคะนำ” ภรรยา CEO ยิ้มหวาน เธอไม่ก้มมองแบบอาคารด้วยซ้ำ เอาแต่ปรายตามองอาจารย์ฮวงจ้ยหนุ่มหล่อ โดยผู้เป็นสามีไม่สังเกตเห็น หรือไม่คิดจะใส่ใจ ทั้งหมดที่นำเสนอมีแต่ดีไซน์อาคารตรงหน้า

“ไว้นัดต้องการความคิดเห็นเธอแล้วจะถามนะ” นำัดบัทภรรยาทำเอาหลิวหุบยิ้มแทบไม่ทัน

“ถ้าเสียไม่ชอบแบบที่ 2 ก็ลองดูแบบอื่นก็ได้ ดีๆ ทั้งนั้นแหละ ผมดูผลงานนี้ด้วยตัวเอง ออกแบบทุกอย่างมาให้ครอบคลุมรอบด้านแล้ว” นิกก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เริ่มร้อนใจ เขาเกลียดนัก เวลานั้นมองงานของเขาด้วยสายตาตัดสินประเมินค่า ซึ่งมักถูกพี่ชายต่างแม่ประเมินต่ำกว่าความเป็นจริงเสมอ

“ดีๆ ทั้งนั้นอะไร? แบบที่ 1 นี่พยายามจะล้ำสมัยเกินไปจนใช้งานจริงไม่ได้ แบบที่ 2 เปลือกสวยแต่สิ้นเปลืองในระยะยาว แบบที่ 3 เหยออย่างกับผีปามาช่วยออกแบบ ส่วนแบบที่ 4...”

นำด่ากลับเป็นชุด พร้อมจี้ให้นักก็ดูจุดบกพร่องในการออกแบบทีละจุด ผู้เป็นน้องได้แต่นั่งฟังหน้าชา “เสียสอนหลายทีแล้วไม่รู้จักจำว่าจะออกแบบอะไรมันต้องคิดเรื่องวิศวกรรมบ้าง ไม่ใช่สักแต่จะเอาไอดีย เอาแต่ความสวย”

“อ้าว! มันหน้าที่วิศวกรอย่างเสียไม่ใช่เหรอ ที่จะต้องประยุกต์ดีไซน์ให้มันสร้างจริงได้” นักก็เถียงกลับเผ็ดร้อน

“ถ้าฉันต้องประยุกต์จากแบบห่วยๆ ของแก ฉันจ้างคนอื่นออกแบบใหม่จะง่ายกว่า” นำเหยียดหยัน “ที่ฉันยังจ้างบริษัทแกอยู่ เพราะเห็นแกสายเลือดทั้งนั้น ไม่ใช่เพราะความสามารถของแกเลย”

“ปกติผมทำงานกับวิศวกรคนอื่นก็ไม่เคยมีปัญหา มีแต่เสียนี้แหละ ผมออกแบบอะไรให้ก็ทำไม่ได้สักอย่าง”

เสียงสนทนาของทั้งคู่เริ่มกระแทกกระทั้นหนักขึ้นเรื่อยๆ บรรยากาศห้องประชุมตึงเครียดขึ้นทุกขณะ จนแม้แต่ นัว เนติธรอิงค์ไพรวัลย์ ผู้เอาแต่นั่งเฝ้าจอมือถืออืดเยื้อๆ มาตลอด ยังต้องเงยหน้าออกจากโลกส่วนตัวมาแสดงปากเสียงบ้าง

“แต่พวกเราที่เหลือโหวตกันแล้ว พวกเราชอบแบบที่ 2 ซึ่งถ้านับจำนวนหุ้นของพวกเราวมกันแล้ว มากกว่าของเสียแน่นอน” นัวยักคิ้วหิวตาทำทนาย

นักก็และนัวคือลูกชายแม่นวลล่อ เมียรองผู้เสียชีวิตไป 3 ปีแล้วของเจ้าสัวเกียรติ พวกเขามีน้องสาวร่วมท้องเดียวกันอีกคน แต่วันนี้ไม่ได้มาร่วมประชุมเพราะไม่สนใจธุรกิจครอบครัวนัก การอยู่ในสถานะลูกเมียน้อยทำให้นักก็แข่งขันชิงดีกับนำอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อศักดิ์ศรีความเป็นลูกชายคนโต ส่วนนัวไม่เคยสนใจจะแข่งขันกับใคร เขาสนใจแค่รอดจากพ่อกับชีวิตสุขสบายของตนเอง แต่ถ้าเป็นเรื่อง

ศักดิ์ศรี อย่างไรก็ตามเสียก็ยอมให้บ้านใหญ่มาหยาบไม่ได้

นักกระแนะกระเหน่นนำต่อ “พวกเราก็เป็นกรรมการบริษัท มีสิทธิ์ตัดสินใจเหมือนกัน นี่เสียเล่นมาช้าเป็นชั่วโมง พี่น้องคนอื่นเค้าตกลงกันจบหมดแล้ว ดูท่าเมื่อคืนเสียจะเมานักอีกแล้วละสิ นี่สร้างเมาหรือยังก็ไมรู้ ยังจะมาวางท่าอย่างกับเป็นเจ้าของพนาสุวรรณ อยู่คนเดียวอีก”

ใบหน้าอ้วนอูมของน้ำขึ้นสีแดงด้วยความโกรธ เมื่อได้ยิน น้องชายต่างแม่โจมตีเรื่องส่วนตัว เขาตอบโต้ะดังปังจนทุกคนสะดุ้ง พร้อมลุกขึ้นยืนพรวด “พวกแกเป็นกรรมการ แต่ฉันเป็น CEO ยังไง การตัดสินใจสุดท้ายก็อยู่ที่ฉัน และฉันจะไม่ยอมให้ตึกสำนักงานของฉันสร้างมาจากความเชื่องมงายของพวกแก!”

น้ำว่าพลางกอดสายตาดูแคลนไปยังอาจารย์ตอง “ตึกนี้ป้าก็ออกแบบตามหลักฮวงจุ้ย แล้วเป็นยังไงล่ะ บริษัทจะเจ๊งแหล่ไม่เจ๊งแหล่ จนต้องขายตึกเก่าเพื่อเอาเงินมาหมุนอยู่นี่ไง!”

“น้ำ จะเสียมรยาทเกินไปแล้วนะ!” กุลแหวเสียงลั่น ทั้งที่ปกติแทบไม่เคยออกปากตำหนิน้องชาย น้ำแค้นเสียงเฮอะออกมาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะยอมทิ้งตัวลงนั่งสงบสติอารมณ์บนเก้าอี้ประธาน

“เรามาทำงานร่วมกันไหมครับ” ตองเสนอด้วยรอยยิ้ม หวังผ่อนคลายบรรยากาศ “เรามาช่วยกันปรับจากแบบที่สอง คุณนำคอมเมนต์มาได้เลยว่าจุดไหนมีปัญหา ผมจะลองเสนอทางแก้แบบที่ได้ประสิทธิภาพ และฮวงจุ้ยไม่เสียด้วย”

“นั่นสิคะน้ำ ถ้ามีอาจารย์ตองมาช่วยดู ต้องปรับแบบออกมาให้ถูกทั้งหลักฮวงจุ้ยและหลักวิศวกรรมได้แน่ๆ” หลิวฉอลေးสามี

“ผมเห็นด้วยกับอาจารย์ตอง ผมไม่ได้มีปัญหากับการแก้แบบ”

นิกก็เอ่ย

น่าหายใจพิศพิศ เขาไม่อยากจะยินคำว่าสวงจู้ยอีกแม้แต่คำเดียว เขาเรียนมาสูง จบปริญญาทั้งตรีและโทวิเศษโยธา ไม่ใช่เพื่อให้หมอดูที่โหนมาชี้นิ้วบอกว่า พลังลึกลับจะมาประทานครวามมั่งคั่งให้ถ้าตั้ง กระจกฏกติก ตัวเขาเองนี่แหละ คือคนเดียวที่จะสามารถกุมชะตากรรมของพนาสุวรรณกรุปเอาไว้ได้

แต่ถึงอย่างนั้นนิกก็ไม่อยากทะเลาะกับพี่สาว จำยอมต้องอ่อนข้อให้ศาสตรโบริภณนี้สักนิด

“ฉันจะยอมใช้ดีไชนที่ 2 ของแกก็ได้นิกี้ แต่ฉันจะหักค่าจ้างแก 15% เพราะถือว่าฉันต้องมานั่งแก้แบบด้วยตัวเองเยอะกว่าที่ควร” นำยื่นคำขาด สายตาแข็งกร้าวไม่มีแว่วว่าจะเปิดช่องเจรจา

นิกก็ขบกรามกรอด เส้นเลือดปูดขึ้นบนขมับอย่างเห็นได้ชัด ในหัวเห็นภาพตนเองลุกขึ้นไปต่อยพี่ชายให้หายแค้น นามักใช้อำนาจเอาเปรียบพี่น้องแบบนี้อยู่เสมอ ซึ่งนิกก็รู้ดีว่าตนเองเสียเปรียบทุกประตุ เขาไม่มีทางต่อรองกับพี่ชายได้เลย ถ้าไม่ยอมโดนหักค่าจ้าง 15% เพราะคนอย่างนิกก็ไม่ลังเลที่จะเทงานของเขาแล้วไปจ้างบริษัทอื่น ซึ่งบริษัทของคสธบัตย์ของนิกก็ไม่ได้มีการเงินมั่นคงพอจะปล่อยลูกค้ารายใหญ่อย่างพนาสุวรรณหลุดมือ

“ก็ได้น นิกก็พูดลอลดไรวพ “เฮียอยากแะอะไรก็ว่ามา”

แวตานำวาวโรจนอย่างผู้ชน ก่อนที่เขาจะเลื่อนแบบแปลนของตึกแบบที่สองไปกลางโต๊ะประชุม “อย่างแรกเลย โครงสร้างอาคาร...” นำชี้ส่วนที่ต้องแก้ให้นิกี้และตองดูทีละจุด พร้อมอธิบายละเอียดยิบ

“เฮ้อ ก็แค่นี้” นวกกลับไปเล่นมือถือของตัวเองต่อ ไม่สนใจ

จะแสดงความคิดเห็นหรือช่วยแก้ปัญหาอะไรมากไปกว่านั้น แต่ถึงจะ
อยากทำ คนเรียนกฎหมายไม่จบอย่างเขา ก็ไม่มีความรู้อะไรจะไป
เสนอความคิดเห็น

กลมองดูเสียๆ พลังยี้มอย่างเบาใจที่ทุกคนยอมเจรจากันได้
เธอมีไอดีเดียวสำนักงานในฝันของตัวเองเช่นกัน แต่เลือกไม่พูดมันออกมา
เพราะจะพูดให้เพิ่มความขัดแย้งทำไมเล่า ในเมืองงานของเธอในบริษัท
ก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แค่ช่วยน้องชายจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
อย่างการดูแลแม่บ้าน จ้าง รปภ. หรือจัดการเอกสารหุยมหิมที่คนอื่น
ติดออกจะทำ

เหล่าทนายทเจ้าสัวประชุมปรดีไซน์ตึกกันจนถึงเย็น บรรยากาศ
ในห้องค่อยๆ เปลี่ยนจากความขัดแย้งเป็นการร่วมมือกันแบบขอไปที
จนสุดท้ายก็ยังไม่ได้ข้อสรุปดีไซน์ใหม่แน่ชัด มีเพียงชุดไอดีที่เริ่ม
ตกผลึก และจุดแก้ไขมากมายที่นึกที่จะต้องนำไปทำงานต่อ ถึงกระนั้น
ก็ยังนับว่างานคืบหน้า ทุกคนเริ่มเห็นทิศทางที่ชัดเจนขึ้นว่าอาณาจักรใหม่
ของพนาสุวรรณควรมีหน้าตาเป็นอย่างไร

เมื่อการประชุมจบลง นำกับนิกก็ลุกออกจากห้องประชุมก่อนใคร
ต่างคนต่างสีหน้าบึ้งตึงเหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ พอก้าวพ้นประตูก็เดิน
ฉับๆ แยกกันคนละทาง เหมือนไม่อยากหายใจร่วมอากาศเดียวกันต่อ
อีกแม้แตวินาทีเดียว

นำไม่พูดไม่จา ไม่แม้แต่หันกลับมามองภรรยาหรือใครในห้องอีก
ร่างใหญ่มุ่งตรงไปยังห้องน้ำชาย ก่อนจะล้วงบรันดิราคาแพงที่ซุกไว้ใน
กระเป๋าทิ้งของตัวเองขึ้นมาชดอีกใหญ่ๆ เพื่อดับความรุ่มร้อนในอก
แอลกอฮอล์เป็นเพื่อนผู้แสนดีเสมอ ในยามที่เหตุผลของเขาไม่สามารถ
ชนะความเชื่อใจง่าของคนในครอบครัวได้

หลิวปรีเข้ามาหาอาจารย์ตองทันทีที่คล้อยหลังสามี พร้อมยื่นรูปโต๊ะเครื่องแป้งแบบต่างๆ มาให้เขาดูอย่างกระตือรือร้น “อาจารย์ตองคะ หลิวว่าจะซื้อโต๊ะเครื่องแป้งตัวใหม่ อาจารย์ว่าแบบไหนถึงจะทำให้ชีวิตรักปังๆ บ้างคะ”

อาจารย์ตองยิ้มให้อย่างสุภาพ ก่อนจะชี้ไปที่ภาพโต๊ะเครื่องแป้งตัวหนึ่งในมือถือของหลิว “แบบนี้ก็ดีครับ วางไว้ในตำแหน่งที่กระจกไม่สะท้อนเตียงโดยตรง จะช่วยลดพลังงานลบในห้อง ส่วนลั่นชักควรมีอย่างน้อยสามช่อง เพื่อแทนสามพลังแห่งเสน่ห์ในศาสตร์ฮวงจุ้ย คือ ดั่งดูด ปรับสมดุล และปกป้องครับ”

“อ้อ อย่างนี้เอง” หญิงสาวตอบรับเสียงแจ้วๆ

ชายหนุ่มเสริมต่อ แม้รับรู้ว่าความสนใจของเธอจะอยู่ที่ใบหน้า เขามากกว่าสิ่งที่เขาพูด “แต่ส่วนที่สำคัญที่สุดคือตำแหน่งครับ โต๊ะควรหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นทิศของความรักและความสัมพันธ์ และอย่าตั้งข้างประตูเด็ดขาด ไม่งั้นคนรักอาจเข้ามาแล้วเดินจากไปง่ายๆ ครับ”

“แหม ฟังแล้วไม่ค่อยเห็นภาพนะคะ หลิวจะรู้ได้ไงว่าทิศไหนเป็นทิศไหน ถ้าอาจารย์มีคิ่ว่าง หลิวอยากเชิญ—”

“ไ้ อาซ้อ สนใจฮวงจุ้ยหรือสนใจผู้ชายละเนี่ย นิ่งใกล้ขนาดนี้”

นิ้วเสนอหน้าเข้ามาขัดบพสนทนา พร้อมทำท่าเยยวนไล่หญิงสาว “เฮียนำเดินไปโน้นแล้ว ไม่รีบตามไปละ เดี่ยวผิวเมากลึงตกบันไดไม่รู้ด้วยนะ”

“ผู้ชายอะไรปากตลาดล่างจริง” หลิวมองค้อนน้องสามี ก่อนจะสะบัดก้นลูกจากเก้าอี้อย่างไม่สบอารมณ์ แต่ก่อนไป เธอยังมิวายยื่นมือมาแตะแขนตองเบาๆ พร้อมพูดด้วยน้ำเสียงที่หวานกว่าตอน

พูดกับนิ้วล็กร้อยเท่า

“ไว้เจอกันใหม่นะคะอาจารย์ หวังว่าวันหลังอาจารย์จะมีคิวว่างไปดูดวงจ๊ายที่ห้องหลิวบ้างนะคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ “ด้วยความยินดีครับ”

เมื่อที่นั่งข้างหมอดูดวงจ๊ายว่างลง นักรับเสียบแทนอย่างรวดเร็ว “อาจารย์ครับ มะรืนนี้ว่างไปคอนโดผมไหม อยากให้ช่วยจัดห้องพระให้หน่อย พอตีผมเพิ่งได้พระใหม่มาเมื่อเดือนก่อน แต่หลังจากนั้นก็รู้สึกว่บบรยากาศในห้องมันอึดอัดแปลกๆ ขึ้นทุกวัน กลัวจะเป็นเพราะวางพระผิดตำแหน่ง”

“หืม? ประหลาดนะครับ ถ้าวางในห้องพระ ไม่ได้เอาไปไว้ในห้องนอน หรือเปลืองวางของแปลกๆ ไว้บนหิ้ง ก็ไม่น่าส่งผลแบบนั้นได้...” แวดตาหมอดูดวงจ๊ายเป็นประกายใคร่รู้ เขามองหน้านักรับๆ อยู่พักหนึ่ง และเมื่อสังเกตดีๆ ก็พบว่าได้ตาอีกฝ่ายดำคล้ำกว่าปกติ เหมือนอดนอนมาแล้วหลายวัน

“ตกลงครับ ผมจะไปดูห้องพระคุณนิ้วด้วยตัวเอง แต่อาจจะต้องเป็นช่วงเช้าตรู่เลย ผมมีงานที่อื่นต่อ หวังว่าคุณนิ้วจะตื่นไหว”

“ถ้าเช้าตรู่ ผมน่าจะยังไม่ได้นอน ฮ่าๆ” นักรับหัวเราะร่วน กลบเกลื่อนความอิดโรยบนใบหน้า “แต่ก็ดีเหมือนกัน ให้อาจารย์มาแก้ไขให้ก่อน ผมจะได้หลับอย่างสบายใจขึ้น”

เมื่อตกลงได้ตามนั้น นักรับเดินผิวปากออกจากห้องประชุมไปอย่างอารมณ์ดี ตอนนี้อยู่ในห้องอันโอโถงจึงเหลือลูกกับตองแค่สองคน

เมื่อได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง กุลที่นั่งเฝ้ายามนิ่งๆ คุ้ยกันมานาน ก็เริ่มเปิดปาก “ต้องขอโทษอาจารย์ตองด้วยนะคะ ที่ต้องมา

เห็นครอบครัวทะเลาะกันแบบนี้ น่าขายหน้าจริงเสีย” กุลเอ่ยอย่างอ่อนใจ แววดาตุเห็น้อยล้าอย่างปิดไม่มีด

“โห่ ไม่เห็นต้องขอโทษเลยครับ” ตองโบกมือปฏิเสธเบาๆ “วิศวกร สถาปนิก หมอฮวงจุ้ย เจอหน้ากันที่ไหนก็ทะเลาะกันที่นั่น... ถ้าไม่ได้ยินเสียงทะเลาะกัน แปลว่าลูกขึ้นมาต่อยกันเรียบร้อยแล้ว”

กุลหัวเราะคิก ทั้งที่บรรยากาศตึงเครียดระหว่างพี่น้องยังอัดแน่นอยู่เต็มห้อง แต่อาจารย์ตองก็ทำให้เธอสบายใจขึ้นได้เสมอ เพราะแบบนี้ละ เธอจึงเฝ้ายายจิตใจจากดราม่าในครอบครัวด้วยการมาปรึกษาฮวงจุ้ยกับเขาเป็นประจำ “มิน่า เพราะทะเลาะกับสถาปนิกและวิศวกรบ่อยสินะคะ อาจารย์ตองถึงใจเย็นกับพวกเรามาก ทั้งที่ตามาลบหลู่อาจารย์ถึงขนาดนั้น”

“คนทำงานสายนี้ ใจไม่แข็งอยู่ไม่ได้หรอกครับ ผมชินแล้วละ คุณกุลก็อย่าเก็บมาใส่ใจเลย”

“ขอบคุณนะคะ กุลคิดถูกจริงๆ ที่เชิญอาจารย์มาด้วยวันนี้ ไม่งั้นน้องชายสามคนของกุลคงตีกันตาย ไม่คลี่คลายด้วยดีเหมือนวันนี้หรอก” กุลค้อมศีรษะให้ตองอย่างเคารพแม้ทั้งสองจะอายุเท่ากัน ก่อนที่เธอจะลุกจากโต๊ะ ผายมือไปทางประตูห้อง

“เดี๋ยวกุลไปส่งอาจารย์ที่รถนะคะ แล้ววันหลังกุลจะโทรไปนัดเรื่องจัดบ่อบัวใหม่อีกที”

“เอ...สัปดาห์ละครับ” ตองทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาเปิดปฏิทินในมือถือดูชั่วคราว แล้วจึงเอ่ยกับกุล “วันอาทิตย์นี้ผมมีไปให้คำปรึกษาเรื่องย้ายศาลพระภูมิกับ สส. ท่านหนึ่ง อยู่ละแวกเดียวกับบ้านอึ้งพนาสุวรรณพоди ให้ผมแวะเข้าไปดูบ่อบัวบ้านคุณกุลด้วยเลยไหมครับ”

“อาทิตย์หรือคะ...” สีหน้าหญิงสาวเจื่อนลงกะทันหัน “ยังก่อนดีกว่าค่ะ”

ตอเองก็สัมผัสได้ถึงความกังวลที่ก่อตัวขึ้นอย่างชัดเจนของอีกฝ่าย “คุณกุล เป็นอะไรหรือเปล่าครับ มีเรื่องหนักใจอะไรปรึกษาผมได้นะ ผมมีโปรลับ ปรึกษาปัญหาชีวิตฟรีสำหรับลูกค้าประจำ”

“เหอะๆ ฉันว่าฉันใช้โปรลับของอาจารย์ซะคุ้มแล้วละค่ะ” เธออ้ำๆ อึ้งๆ อยู่พักหนึ่ง กระอักกระอ่วนเกินกว่าจะเล่า แต่ก็อึดอันเกินกว่าจะเก็บไว้ลำพัง

“วันอาทิตย์ฉันกับน้องๆ มีนัดประชุมกันที่บ้านอิงพนาสุวรรณ อีกรอบนะค่ะ อาจารย์ก็เห็นแล้วใช่ไหมคะว่าพี่น้องของฉันทะเลาะกันเก่งมาก วันนี้แค่เรื่องดีไซน์ตึกใหม่ยังทะเลาะกันขนาดนี้ ฉันไม่อยากคิดเลยว่าวันอาทิตย์พวกเราจะดีกันหนักขนาดไหน”

“อ้าว เมื่อก่อนแยกย้ายก็ดูเหมือนจะตกลงแบบตึกกันคร่าวๆ ได้แล้วไม่ใช่หรือครับ ข้อขัดแย้งน่าจะคลี่คลายลงบ้างแล้วนะ”

กุลยกมือปิดหน้า พลังสายศิระเบาๆ อย่างอมทุกข์ “ไม่เลยค่ะ เพราะวันอาทิตย์นี้พวกเราไม่ได้นัดคุยกันเรื่องดีไซน์ตึกใหม่...แต่จะคุยเรื่องเงินส่วนแบ่งกว่าพันล้านจากการขายตึกนี้ต่างหาก...”

2

สิ่งแรกที่นิ้วทำเมื่อก้าวเท้าเข้าสู่รั้วคฤหาสน์ของพนาสุวรรณ คือ ถูย่น้ำลายรดพื้นหญ้า

เขาเกลียดที่นี่เสมอมา...ไม่สิ ต้องบอกว่ามันได้มากกว่า

คฤหาสน์สองชั้นทรงยุโรปคลาสสิก ตั้งตระหง่านกลางที่ดิน กว้างใหญ่ราวหมู่บ้านขนาดย่อม สวนโดยรอบถูกจัดแต่งอย่างละเอียด ละไมราวกับสวนในพระราชวังอังกฤษ บ่อน้ำพุใหญ่ยักษ์พ่นละออง น้ำลั่นแสงแดด ฉายประกายรุ้งจางๆ หญ้าเขียวสดถูกตัดเรียบกริบ คล้ายพรมกำมะหยี่ทอดยาวสู่บันไดหินอ่อน ดูหรูหราโอ่อ่ายิ่งกว่าบ้าน พระเอกในละครช่องน้อยสี นิ้วเห็นที่ไรก็คลื่นไถ้ทุกที เพราะรู้ว่า หน้าฉากอันสวยงามนี้เป็นเพียงอาภรณ์ห่อหุ้มเนื้อในอันกลวงเปล่า

แม้มีห้องหลายสิบห้อง แต่ส่วนใหญ่เป็นเพียงที่พำนักของ คราปฝุ่นบนของสะสมราคาแพง อีกส่วนเป็นห้องรับรองอิเหนาที่ป่าพามา เสพสุขชั่วคราว มีเพียงเลี้ยวเล็กๆ ของบ้านเท่านั้นที่ป่ากับเมียหลวง อย่างแม่มองแก้วได้ใช้ชีวิตร่วมกันจริงๆ และในเมื่อตอนนี้ป่าไม่อยู่แล้ว แม่มองแก้วก็ย้ายไปอยู่บ้านหลังเดียวกับน้า คฤหาสน์หรูหลังนี้จึง

ว่างเปล่าไม่ต่างจากคราบจึกจันแห้งๆ ที่ค้างเติ่งอยู่บนต้นไม้ เหลือเพียง
‘น้ำอ’ แม่นมวัยชราของนำกับกุลคอยเฝ้าอยู่เพียงลำพัง

อย่างน้อยบ้านอิงคไพรวัลย์ของเขาก็ดูจอมปลอมไม่น้อยกว่านี้หน้อย
นิ้วคิด

ในรั้วเดียวกับคฤหาสน์หลังหลักยังมีบ้านย่อยอีกหลายหลัง
เดินลัดสนามหญ้าไปอีกนิดก็เจอบ้านของนำ และบ้านของกุลตาม
ลำดับทั้งสองบ้านมีขนาดต่างกันชัดเจน ขณะที่บ้านน้องชายใหญ่โต
หรูหราบ้านพี่สาวกลับเล็กกว่าครึ่งหนึ่ง แต่ก็สมเหตุสมผล เพราะกุล
อาศัยอยู่เพียงลำพัง ขณะที่นำอยู่กับภรรยา ลูกสาว และแม่กรองแก้ว
ซึ่งวันนี้บ้านของนำก็ยังทำหน้าที่รับแขกจากอีกฟากของตระกูล
ด้วย

เมื่อนิ้วหลักประตูเข้าไปในห้องรับแขกของบ้านนำ ก็พบว่าพี่น้อง
ทุกคนก็มารวมตัวกันพร้อมหน้าแล้ว รวมทั้งน้องสุดท้องของบ้าน
แม่นวลลอลอ... นุช นุชา อิงคไพรวัลย์ แพทย์นิติเวชสาวบ้างานที่นานๆ
เขาจะได้เจอหน้าสักที

“อ้าว ยัยนุช ว่าไงเรา โผล่ออกมาจากห้องผ่าศพได้แล้วหรอ”
นิ้วเอ่ยทักหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มบนโซฟา

นุชย่นจมูกใส่พี่ชาย “ก็ต้องมาสิ เมื่อพวกเฮียฆ่ากันตายแย่ง
มรดก นุชจะได้เก็บศพไปชันสูตรให้เลย” เธอหยอก

“ไม่ต้องชันสูตรหรอกน้องรัก ถ้าเฮียตาย เฮียนำคือฆาตกร
แน่นอน ฮ่าๆๆ” นิ้วหัวเราะร่วน ไม่แคร์สายตากินเลือดกินเนื้อของ
เจ้าของบ้าน

“อย่าพูดอะไรอับมงคลกันสิจ๊ะ...” กุลเปรยหน้าเสื่อๆ มาจาก
มุมหนึ่งของห้อง

“พอๆ มากันครบแล้วก็รีบคุยกันให้จบๆ เสียเวล่ำเวลาจริง”
นำส่งเสียงด่ามาหยุดการหยอกล้อของพี่น้อง

นิ้วรอกตาสามตลบใส่พี่ชายต่างแม่ด้วยความหมั่นไส้ “เหม
จะรีบไปไหนเนี่ยเสียหน้า พุดอย่างกับตัวเองไม่เคยมาประชุมสายเลยเนอะ
เวลาเสียเป็นเงินเป็นทองอยู่คนเดียววรีง”

“เวลาของฉันมีค่ากว่าคนที่เกียจล้นหลังยาว งานการไม่เป็นได้
เป็นพายอย่างแกก็แล้วกัน” นำสวนกลับ

“เฮอะ วันนีวันอาทิตย์ ปกติเสียหยุดงานนี้ เสียจะใช้เวลาอัน
แสนมีค่าไปกับอะไรล่ะ?” นิ้วยืมเยาะ “คิดแผนโกงเงินน้อง? มาหัวราน้ำ?
หรือหากะหรีคนใหม่มาเป็นเมีย?”

“ไอ้เวรนี่!” คึกทำท่าจะปะทุตั้งแต่การประชุมยังไม่เริ่ม

“เฮอะๆ อย่าเพิ่งทะเลาะกันเลยค๊ะ” นุชออกปากปรามด้วย
ความเหนื่อยใจ “เสียนิ้วก็ปากเสียผิดปกตินะ ไปกินรังแตนมาหรือไง”

นิ้วยกไหล่ไล่ น้องสาว เปลา่ เขาไม่ได้กินรังแตน แต่การนอน
ไม่หลับติดต่อกันหลายวัน ดูเหมือนจะทำให้หูรูดปากเสื่อมลงเล็กน้อย
จริงๆ

“ถึงพวกเธอจะไม่เกรงใจกัน ก็ควรเกรงใจม้ากรองแก้วบ้าง
ม้ารับแขกอีกคนอยู่ข้างบน เดี่ยวเสียงมันลอดไปถึง” กุลตำหนิ
ด้วยเสียงเบาหวิว รื้อรอยความกังวลฉายชัดบนใบหน้า

“อ้อ ม้ากรองแก้วอยู่ข้างบนหรอครับ จันเดี๋ยวนิ้วขึ้นไปสวัสดี
มาก่อน พอดีเป็นคนมารยาทงาม ไปลามาไหว้ผู้ใหญ่” นิ้วยกคิ้วยียวน
พลงพุงตัวไปทางบันไดกลางบ้าน ก็จะแก้งให้หน้าเสียเวลาประชุม
เล่นๆ ทว่าโดนพี่ชายอีกคนเบรคหัวทิ่มเสียก่อน

“ไอ้นิ้ว ขอละ อย่าเพิ่งกวนตีน” นิกก็ปรีมาคว่าแขนน้องชาย

ลากกลับไปนั่งบนโซฟาด้วยกัน “ทำตัวดีๆ แค่นี้เสียก็ปวดหัวจะตายแล้ว”

“เสียมานั่งข้างนู้นนี่มา” น้องสุดท้องของบ้านตบที่ว่างข้างกายตัวเองเบาๆ เชิญชวนให้นั่งทั้งตัวลงนั่งแปะอย่างเสียไม่ได้

เมื่อทุกคนเข้าประจำที่บนโซฟาครอบห้องรับแขก บรรยากาศที่หนักอึ้งอยู่แล้วก็ยิ่งกดดันจนแทบหายใจไม่ออก ความเงียบครอบงำห้าพี่น้องอยู่ชั่วจิตใจ เงียบจนได้ยินเสียงเดินตุ๊กๆ ของนาฬิกาแขวนผนัง

“เรื่องขายตึกเก่าที่ราชเทวี ทางฝ่ายประเมินทรัพย์สินแจ้งราคาประมูลเบื้องต้นมาแล้วอยู่ที่สี่พันล้านบาท สองพันล้านแรกต้องกันไว้เป็นงบก่อสร้างตึกใหม่ที่หนองจอก ส่วนอีกสองพันล้านที่เหลือ...ก็แบ่งกันในครอบครัว” นำเปิดประเด็นโดยไม่อ้อมค้อม “ฉันจะแบ่งเงินเป็นสองก้อน ก้อนละพันล้าน ให้บ้านอึ้งพนาสุวรรณกับบ้านอิงคไพโรวัลย์บ้านละก้อน”

“อ้าว แบ่งอย่างนี้ไม่ยุติธรรมนะเฮีย!” นิกก็โพล่งขึ้นทันควัน “เรามีพี่น้องห้าคน ก็ต้องหารห้าสิ จะมาแบ่งเป็นบ้านๆ แบบนี้ได้ยังไง” ใบหน้าชายหนุ่มขึ้นสีจืดอย่างกลั่นโถสะไว้ไม่อยู่ ฟางเส้นสุดท้ายของเขาขาดผึง ก่อนหน้านี้นิกก็ระแวงอยู่แล้วว่าน่าจะหาลูกไม้มาเอาเปรียบบ้านเขาอีก แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

บ้านอึ้งพนาสุวรรณมีตัวหารแค่ 2 คน คือกุลและนำ ส่วนบ้านอิงคไพโรวัลย์ของเขามี 3 คน คือนิกก็ นัว และนุช ถ้าแบ่งเงินเป็นสองกอง กองละ 1 พันล้าน หมายความว่ากุลและนำจะได้คนละ 500 ล้าน ส่วนสามพี่น้องอีกบ้านจะได้แค่คนละ 300 กว่าล้าน

“จริงๆ นุชไม่ติดนะ สามร้อยล้านก็เยอะมากแล้ว” น้องสุดท้องแสดงความเห็นอย่างอ่อนใจ เงินส่วนต่างที่หายไปเธอถือว่าเป็นการซื้อ

สุขภาพจิต ไม่มีอะไรน่าปวดหัวไปกว่าความที่ครอบครัวอีกแล้ว อีกทั้งเธอมีงานการมั่นคง ไม่จำเป็นต้องง้อเงินมรดกจากใคร

“เฮีย निक ก็กับเฮีย นัว เอาไปคนละ 450 ล้านเลยก็ได้ นุชขอแค่ ร้อยล้านพอ”

“เจียบไปเลยยัยนุช นี่มันไม่ใช่แค่เรื่องเงิน มันเป็นเรื่องความยุติธรรม! เราจะไม่ปล่อยให้บ้านนั้นมาเอาเปรียบกันหน้าด้านๆ ครั้งแล้ว ครั้งเล่าได้ยังงี้!”

“แล้วมันไม่ยุติธรรมยังงี้?” นำขึ้นเสียงกลับ “พวกเรามีม้าแก้วอีกคนที่ต้องดูแล ส่วนม้านวลของพวกแกตายไปตั้งนานแล้ว ถ้านับหัวกันแล้ว เรามีสมาชิกครอบครัวบ้านละ 3 คนเท่ากัน หรือแกคิดว่าม้าแก้วแก่มากแล้ว จะข้ามหัวไปยังงี้ก็ได้!”

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างงั้น” निक ก็ถึงกับสะดุดไปนิดหนึ่ง ไม่คิดว่าจะเอาแม่มาอ้างแบบนี้ “แต่ม้าแก้วกับม้านวลมีมรดกจากพินัยกรรมของป้าแยกอีกก่อนอยู่แล้ว ส่วนบริษัทพนาสุวรรณ ป้ายกให้เป็นของลูกๆ โดยเท่าเทียมกัน เฮียจะเอาม้ามาอ้างไม่ได้!”

“ใช่ ป้าเขียนพินัยกรรมไว้ชัดเจน ว่ายกพนาสุวรรณให้ ‘ลูกแต่ละบ้าน’ โดยเท่าเทียมกัน ไม่ได้เขียนว่า ‘ลูกแต่ละคน’ ฉะนั้นแบบนี้ถือว่าตรงตามตัวอักษรที่สุดแล้ว” นำไม่ยอมอ่อนข้อ แวดตาเปี่ยมอำนาจ จ้องมองน้องชายอย่างข่มขู่ “ถ้าแกมีปัญหาการตีความพินัยกรรม ก็ไปจ้างทนายมาฟ้องผู้จัดการมรดกอย่างฉันเอง”

“เฮีย นี่แม่...” निक จินคำจะพูด ความสิ้นหวังฉายาบในแววดา

“ก็เอามาตี ทนายอะ” นัว โวยขึ้นอย่างสุดจะทน “ป้ามีทนายดูแลพินัยกรรมอยู่แล้วนี่ เรียกทนายมานั่งประชุมด้วยให้มันรู้กันไป

จะได้เป็นพยานว่านายนำเกียรติ อึ้งพนาสุวรรณ เรียนมาที่สูง แต่เลือก
ตกเลข ไม่รู้จักว่า ‘หารเท่ากัน’ คืออะไร แล้วยังจะอ่านภาษาไทย
ไม่ออกอีก”

“มึงนี่ชักจะวอนเกินไปแล้วว!” นาชี้นำหน้าตาน้องชายต่างแม่
เสียงดังลั่น ความโกรธปะทุแดงฉานอยู่ในทุกรูขุมขน “เป็นแค่ลูกเมียน้อย
ทะเบียนสมรสก็ไม่มี ยังสะอะมาแหกปากเรียกร้อง กูจะให้ม้ากูปอง
ยึดสินสมรสคืนจากบ้านมึงก็ได้ แต่กูไม่ทำ! กูยังเมตตาเจียดเศษทาน
ให้กับูกูหัวพวกมึงแล้ว! คนชี้แพ้อย่างมึงไม่มีอะไรเป็นของตัวเองสักอย่าง
ที่มึงยังมีที่ซุกหัวนอนได้ทุกวันนี้ก็เพราะกู ลำบากบุญคุณกูเอาไว้ด้วย!”

วินาทีนี้ใบหน้าของนัวไม่เหลือเค้าความเยียวกวนประสาท
มีเพียงความเดือดดาลอย่างสัตว์ป่า เขาถลันเข้าว่าคอเสื้อนำ พร้อม
จ้วงหมัดที่กำแน่น “เพราะลูกเมียหลวงสันดานชิงหมาเกิดแบบมึงนี่ไง
ปามึงเค้ถึงหนีไปมีเมียน้อย!” เขาตวาดลั่น แต่นำหาได้สะทกสะท้าน

“เปล่า ปากูมีเมียน้อยเพราะแม่มึงมาอ่อยปากู!”

“โอ๊ย! พอเถอะคะ ทั้งคู่เลย!” นุชหวีดเสียง พร้อมปรีเข้ามา
ผลักพี่ชายสองคนออกจากกัน มีนิกก็มาช่วยดึงตัวนัวออกไปอีกแรง

กุลผู้มองดูอยู่ห่างๆ บีบมือตัวเองแน่นด้วยความกระวนกระวาย
พร้อมเอ่ยเสริมด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ “ใจเย็นๆ แล้วนั่งคุยกันดีๆ เอะ
ทำอะไรเกรงใจมำกันบ้าง” ใบหน้าหญิงสาวซีดเผือดอย่างขวัญเสีย
วันนี้เธอไม่มีหมอดูดวงจ้ยหนูมออยู่เคียงข้าง ทำให้เธอดูตัวหดเล็กลงจน
แทบจะกลืนไปกับมมมมม

“ถ้ายังตกลงเรื่องแบ่งเงินกันตอนนี้อยู่ไม่ได้จริงๆ เราเอาเงินส่วนที่
ยังเจรจาไม่ลงตัวไปตั้งเป็นกองทุนกลางก่อนดีไหมคะ ใครต้องการเงินด่วน

ก็เบิกไปก่อน แล้วค่อยใช้คืนพร้อมดอก” นุชพยายามประนีประนอม

“ไม่ได้” นำแคนเสียงตอบกลับแบบไม่ต้องคิด “ลองมองหน้าพี่ชายเธอแต่ละคนสิ เชื่อถือได้แค่ไหนว่าจะไม่เซิดเงินหนี”

“ฉันก็ยืนยันว่าไม่ได้” นัวโพล่งขึ้นบ้าง “ดูหน้าคนหัวหมอแถวนี้สิ ถ้าเราไม่เก็บเงินไว้เอง มันจะถูกเล่นแร่แปรธาตุไปยังใ้งบ้างก็ไม่รู้”

“จันวันนี้ก็จบประชุมแค่นี้แหละ คุณกันไปก็ได้เรื่อง วันหลังค่อยนัดกันใหม่พร้อมทนาย” นิกก็เอ่ยเหมือนคนปลงตกเต็มแก้ว แต่ซ่อนเงาพายุไว้ได้น้ำเสียงอันเยือกเย็น

“เฮอะ เอาอย่างจันก็ได้ ฉันจะไปติดต่อทนายมาเอง” พี่ชายคนโตเสนอ

“เรื่องอะไรละ คนของเฮีย เฮียก็เล่นเส้นสายได้ดี!” นัวยังเถียงหัวชนฝา “เงินก้อนนี้แบ่งได้แบบเดียว คือหารห้า ไม่งั้นไม่ยุติธรรม!”

“มึงนี้จะจัดกับกูให้ได้ไซ้ไหมไอ้นัว!”

“ก็มาสิ! ไล่สัตว์!”

ความพยายามในการเจรจาดี ๆ ดูเหมือนจะพังไม่เป็นท่า เมื่อสองพี่น้องพุ่งเข้าดล่อกกันไปมา พร้อมจ้งหมัดเตรียมปะทะหน้ากัน ได้ทุกขณะ ส่วนกุล นิกก็ และนุช ก็ไม่เหลือพลังใจพอจะห้ามทัพ ในเมื่อห้ามไปก็ไม่มีใครฟัง ได้แต่แอบเชียร์มวยในใจ ขอให้คนจากบ้านตัวเองเป็นผู้ชนะ

แต่แล้วศึกพี่น้องก็หยุดสนิทโดยอัตโนมัติ เมื่อเสียงเปิดประตูดังแว่วมาจากชั้นสองของบ้าน แ่วเบา แต่กลับดังพอจะดึงความสนใจของคนทั้งห้องในพริบตา รวากับมีใครกดปุ่มปิดเสียงกลางเวทีความขัดแย้ง ทุกสายตาทันขวับไปทางระเบียบบันไดโดยพร้อมเพรียง

บานประตูที่เปิดออกซ้าๆ เผยร่างหญิงชราผู้หนึ่งบนรถเข็นไฟฟ้า เธอคือกรองแก้ว นายหญิงแห่งบ้านอึ้งพนาสุวรรณ ใบหน้าของเธอ ซุปเขียวเรียบเฉย แสดงอารมณ์ได้ไม่มากนัก แต่สายตายังเฉียบคม เกินวัย เป็นดวงตาที่ทำให้ทุกคนเกรงใจโดยไม่ต้องปริปากพูดสิ่งใด ออกมา

เธอเคยเป็นหญิงแกร่งผู้ดูแลความเรียบร้อยเบื้องหลังหน้าม่าน อันยิ่งใหญ่ของอึ้งพนาสุวรรณ กระทั่งเมื่อสองปีก่อน กรองแก้วเส้นเลือด ในสมองแตกกะทันหัน ทำให้กลายเป็นอัมพฤกษ์ พูดได้เพียงทีละคำ และต้องใช้รถเข็นไฟฟ้าเป็นพาหนะประจำตัวนับแต่นั้น แต่ถึงแม้วันนี้ เธอจะดูเปราะบางและอ่อนแรง แม้กรองแก้วก็ยังกุมอำนาจในความ รู้ลึกของลูกๆ ได้เหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน

เบื้องหลังหญิงชรา มีชายหนุ่มอีกคนช่วยเข็นรถเข็นของเธอ ออกมา ซึ่งห้าพี่น้องคุ้นหน้าชายผู้นั้นเป็นอย่างดี เพราะเขาคือจิ๊อด อาจารย์ด้านศาสตร์นรลักษณ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการปรับลักษณะโหงวเฮ้ง เขาเป็นแขกประจำที่กรองแก้วมักเชิญมาให้คำปรึกษาอยู่เสมอ แม้หญิงชราจะพูดได้ทีละคำและต้องนั่งรถเข็นอยู่ตลอดเวลา แต่เธอก็ยัง รักสวयรักงามตามประสาคุณหญิงคุณนาย กรองแก้วกำลังวางแผน จะดึงหน้าร้อยไหมเร็วๆ นี้ จึงเชิญจิ๊อดมาดูนรลักษณ์ให้ก่อนทำ หัตถการ เผื่อจะได้แก้ไขจุดตำหนิบนใบหน้าให้ครบ

“เถียงกันดั่งลิ้นบ้านเขียวครับ ผมนี้ว่ามีใครฆ่ากันอยู่ข้างล่าง เสียอีก” จิ๊อดพูดประโยคอันน่ากระอักกระอ่วนออกมาด้วยสีหน้า เปื้อนยิ้ม นั่นคงเป็นมุขตลกผิดที่ต้องการผ่อนคลายบรรยากาศ แต่มัน ให้ผลตรงข้ามโดยสิ้นเชิง ตัดสินได้จากเสียงฟึดฟัดที่ลอยมาจากชั้นล่าง

“มุกไม่ฮาพาเครียดนะครับไอ้คุณจิ๊อด” นัวตะโกนทักอย่าง

สนิทสนม เขากับจี๊ดเป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ออกไปปาร์ตี้ แสงเฝ้าด้วยกันเป็นบางที่ สุ่มหัวสูบสมุนไพรด้วยกันเป็นบางหน ตามประสาคนสายมูคอเดียวกัน

“ฉันดูเหมือนเล่นมุกอยู่เหรอ” จี๊ดพูดหน้าหนึ่งๆ ไม่มีใครรู้ว่า นั่นเป็นประโยคคำถาม ประโยคประชด หรือประโยคบอกเล่า แต่กาลเทศะอันลึกลับของเขาทำให้ทุกคนงงมากพอที่จะลืมความขัดแย้งไปได้ชั่วคราว ห้าพี่น้องเดินแยกกันไปคนละมุม ตกผลึกความคิดตัวเองกันเจี๊ยบๆ แม้แต่นักก็ไม่มีอารมณ์มารีบมือกับเพื่อนร่วมวงมาในตอนนี้

“ฉันขอตัวกลับก่อนนะครับแม่แก้ว” จี๊ดไหวลากรองแก้ว หญิงสาวพยักหน้ารับเบาๆ พร้อมรอยยิ้มจาง ก่อนที่จี๊ดจะเดินลงมายังห้องรับแขกชั้นล่าง เสียงฝีเท้าของเขาแผ่วเบาราวกับลอยมา แต่ถึงกระนั้นก็ยังเหมือนดังมากท่ามกลางบรรยากาศที่ไม่มีใครกล้าขยับ

“ผมกลับด้วยเลยดีกว่า อยู่ไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา” นัวเหล่มองนำด้วยหางตาแล้วจึงหันไปไหว้กรองแก้วบนชั้นสองแบบเร็วๆ “ลานะครับมาเดี๋ยวค่อยมาเยี่ยมใหม่วันหลัง”

ทว่านัวพูดไม่ทันขาดคำ น้ำก็แทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ไม่ต้องมาแล้ว บ้านนี้ไม่ต้องรับมึง ต่อจากนี้กูไม่นับมึงเป็นน้อง” สายตาที่นำจ้องมองอดีตน้องชายอัดแน่นด้วยความชิงชัง บ่งบอกว่าไม่ได้พูดออกมาจากอารมณ์ชั่ววูบ และไม่ได้แค่พูดเพื่อทำร้ายจิตใจ เขาหมายความว่าเขาพูดจริงๆ

นับแต่นี้ นำเกียรติ อึ้งพนาสุวรรณ จะไม่นับเนติธร อิงคไพบูลย์ เป็นน้องร่วมสายเลือดอีกต่อไป

“ตาน่า! จำเป็นต้องทำขนาดนี้เลยเหรอ!?” กุลร้องเสียงแหลม

ใส่ห้องชาย ส่วนนิกก็กับนุชได้แต่ถอนหายใจเอือกใหญ่อย่างจนปัญญา

“เฮอะ คิดว่ากูอยากนับญาติกับมึงนักรหรือ? คนอย่างมึงเนี่ย ถ้าไม่ได้มีพ่อชื่อเจ้าสัวเกียรติ หมาสักตัวยังไม่แลมึงเลย” นัwbั่นสีหน้า ไม่สะทกสะท้าน มองหน้าน่าอย่างท้าทาย

“สิร้อยล้านส่วนของกู เขียนเช็คมาให้ครบด้วยละ ถ้าขาดไป แม้แต่บาทเดียว กูก็ไม่จำเป็นต้องไ้หน้ามึงอีกต่อไป”

สิ้นเสียง นัwbก็สาวเท้าฉับๆ ออกจากห้องไปแบบไม่เหลียวหลัง เก็บจำความคับแค้นเจียนระเบิดไว้ในอก และขณะที่เขาดำดิ่งคิดหา แผนการทองเงิน 400 ล้านมาให้ได้อยู่ นั้น เขาก็พบว่าจ๊อดเดินมา ขนาบข้างตนตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ หมอคุณนุ้ยยกมือขึ้นตบไหล่เขาเบาๆ เป็นเชิงปลอบใจ ทำเอานัwbที่กำลังคิดอะไรเครียดๆ ถึงกับสะดุ้ง

“ถ้าจะตามมาชวนไปแรงแอ้ด๊ว วันนี้ไม่มีอารมณ์วะเพื่อน” นัwbตอบบัดๆ

“ไม่ได้มาชวน...แต่จะมาเตือน” จ๊อดว่าพลางชะเง้อหันมามอง เพื่อนไกลัๆ “ระยะหลังมานี้ เสดาที่หว่างคิ้วแกมันเข้มขึ้นเรื่อยๆ แลวนะ”

คำพูดแปลกประหลาดของจ๊อดทำให้นัwbหยุดฝีเท้ากึก หันหน้า มองเพื่อนแบบเคื่องๆ พร้อมเกาหัวแกรกอย่างหมดความอดทน “แกพูดอะไรของแกเนี่ยไอ้คุณจ๊อด ตั้งแต่เมื่อก็แล้ว ฉันไม่มีอารมณ์มาไขปริศนา อาจารย์จ๊อดสายเขียวตอนนี้นะโว้ย”

“ชะตาแกกำลังจะขาดนะ”

“ฮะ...?” นัwbรู้สึกว่าเส้นเลือดตรงขมับกำลังเต้นตุบๆ

“ชะตาแก...กำลังจะขาด” จ๊อดพูดย้ำ พลางเขม็งมองที่หว่างคิ้วนัwb อย่างน่าขนลุก

จ้อดมองตามแผ่นหลังเพื่อนด้วยสายตาซากจะอ่าน
เทาห่อมือเป็นวงหลวมๆ จันมา แล้วเป่าลมหายใจยาวๆ
ผ่านช่องมือนั้นไปทางนิ้ว
ส่งไอเย็นชะเยือกไล่ตามเท้าหมาขไป
อย่างเรียวบเรียวและนุ่มนวล

“เสียอะไรของแกเนี่ย” ความอดทนของนิ้วขาดฝั่ง เขาเจอเรื่อง
ห่าเหวมากพอแล้วในหนึ่งวัน สมองอันร้อนรุ่มไม่พร้อมประมวลผล
ข้อความที่เหมือนหลุดมาจากต่างดาวของจิตอีก แกมคาดเดาไม่ได้
เลยว่ามันพูดเล่น พูดจริง หรือพูดไปเรื่อย จิตเป็นคนมีของจริง แต่
‘ของ’ ที่มันมีก็มักแสดงออกด้วยพฤติกรรมที่คนทั่วไปเข้าใจไม่ถึง
อยู่บ่อยๆ นิ้วชินแล้ว และมักมองเป็นเรื่องตลก เพียงแต่วินาทีเขาตลก
ไม่ออก

“ฉันจะรีบกลับคอนโด ไว้นหลังค่อยมาฟังแกอธิบายนะ” นิ้ว
ตอบบัดๆ แล้วจึงเดินจ้ำอ้าวหนีเพื่อนหมอดู

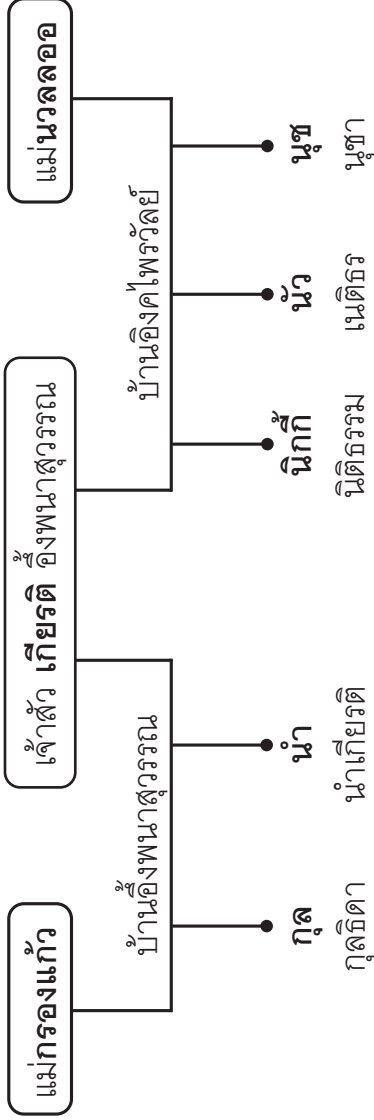
จิตมองตามแผ่นหลังเพื่อนด้วยสายตาจะอ่าน เขาห่อมือ
เป็นวงหลวมๆ ขึ้นมา แล้วเปาลมหายใจยาวๆ ผ่านช่องมือนั้นไปทาง
นิ้ว ส่งไอเย็นยะเยือกไล่ตามเป้าหมายไปอย่างเงียบเชียบและนุ่มนวล

ห่างจากจุดที่จิตอยู่เล็กน้อย นุชกำลังกำลังยืนกลั้นน้ำ

ที่แรกเธออยากตามมาคุยกับนิ้วให้เขาใจเย็นลง แต่ดูเหมือน
จะไล่ตามพี่ชายไม่ทันเสียแล้ว เจอแต่จิตยืนทำท่าทางประหลาดใส่
พี่ชายเธอจากด้านหลัง ซึ่งบอกตรงๆ มันดูตลกมากทีเดียวในสายตาเธอ
พวกหมอดูนะมักทำอะไรแปลกๆ ที่เธอไม่เข้าใจเสมอ แต่แพทย์นิติเวช
อย่างเธอไม่เคยเก็บมาใส่ใจหรือพยายามหาคำอธิบาย โดยเฉพาะ
ในยามที่เธอมีเรื่องสำคัญกว่ามากให้ต้องคิด

‘เดียวพุงนี้ค่อยแวะไปคุยกับเฮียนิ้วที่คอนโดก็แล้วกัน หวังว่า
ตอนนั้นเขาจะใจเย็นลงบ้างแล้วนะ’ นุชสรุปกับตัวเอง แล้วจึงเดิน
หันหลังจากมา ปลอ่ยให้จิตทำอะไรก็ตามที่เขาทำอยู่ต่อไป

3

กลีนฟอร์มาลินลอยคละเคล้ากับกลีนเนื้อเน่าในห้องแอร์เย็นจัด เป็นบรรยากาศที่อาจทำให้คนส่วนใหญ่ขวัญผวา แต่ไม่ใช่กับนุช แพทย์นิติเวชสาวไฟแรงประจำโรงพยาบาลย่านปทุมวัน แววดตาของเธอแว่นิ่งแม้กระทั่งตอนควักปอดสีเข้มคล้ำพูหนึ่งออกจากอกศพบนเตียงโลหะ

“ปอดสีคล้ำ น้ำหนักเบา ถุงลมแฟบ ผิวไม่มีฟองอากาศ...ศพนี้ไม่ได้จมน้ำตายในสระน้ำแบบที่ตำรวจสันนิษฐานเบื้องต้นแน่นอนค่ะ” เธอพลิกดูก้อนเนื้อในมือ พลางพูดกับตำรวจสืบสวนที่คอยสังเกตการณ์อยู่ใกล้ๆ

“ถ้าอย่างนั้น สาเหตุการตายมาจากแผลเปิดตรงหลังศีรษะหรือ?” นายตำรวจถามต่อ แขนสองข้างกอดอกแน่นอย่างใช้ความคิด “สส. วันชัยอาจจะเสียชีวิตตั้งแต่ตอนลื่นล้มหัวฟาดขอบสระแล้ว?” เขาถามหยิ่งเชิง ทั้งที่มีทฤษฎีอันชวนเชื่อมากกว่าอยู่ในหัว

“ก็ไม่ใช่ก็นั่นแหละค่ะผู้กองยักษ์” เธอยิ้มบางๆ ขณะส่งปอดให้ผู้ช่วยนำไปถ้ำยุบต่อ ก่อนที่เธอจะกลับมาหมุนศีรษะไล่นกเลี้ยง

ของศพอย่างเบามือ เผยให้เห็นแผลแตกเป็นแนวยาวน่าหวาดเสียว “ปากแผลตรงนี้เมทซ์พอดี้กับขอบสระก็จริงแต่รอบบาดแผลไม่ฟกช้ำ ไม่มีเลือดคั่งในชั้นกล้ามเนื้อ แสดงว่าแผลนี้เกิดหลังเสียชีวิตไปแล้ว แน่แน่นอนค่ะ”

“เป็นการจัดฉากจริงๆ สินะ...” นายตำรวจรำพึง “แล้วสาเหตุการตายที่แท้จริงล่ะ?”

“ขาดอากาศหายใจค่ะ เพียงแต่ไม่ใช่การจมน้ำ” เธอพูดชัดถ้อยชัดคำ “ถ้าให้เข็มนาเร็วๆ ตอนนี้น่าจะเกิดจากการใช้ถุงพลาสติกคลุมหัว เพราะไม่มีร่องรอยกดทับตรงลำคอหรือใบหน้า และที่แน่ๆ เราพบลอร่าซีแพมในกระแสน้ำเลือดปริมาณสูงกว่าปกติเล็กน้อย ถึงจะยังอยู่ในขอบเขตที่ท่าน สส. อาจกินเป็นประจำอยู่แล้ว แต่ถ้ากินร่วมกับแอลกอฮอล์ อาจทำให้ง่วงซึมหมดสติได้ จนถูกทำให้ขาดอากาศหายใจโดยไม่มีโอกาสขัดขืนเลยด้วยซ้ำ”

“ใครก็ตามที่ฆ่าท่าน สส. ดูเหมือนจะวางแผนมาเป็นอย่างดีเลยสินะ และอาจเป็นคนใกล้ชิดตัวท่านด้วยซ้ำ แต่ดูจากพฤติกรรมแล้วไม่น่าจะใช้ความโกรธแค้น...สงสัยต้องตรวจสอบเส้นทางการเงินกันยกใหญ่ซะแล้ว”

ผู้กองยักษ์พึมพำกับตัวเอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพูดกับแพทย์สาวด้วยแวตาสีขม “ขอบใจมากนะหมอหนู ถ้าผมมีคำถามอะไรจะติดต่อมาใหม่”

“ด้วยความยินดีค่ะ” หญิงสาวยิ้มให้ ก่อนจะเดินไปส่งเขาหน้าห้องชันสูตร

ผู้กองยักษ์เคยร่วมงานกับนุชหลายครั้ง และเธอไม่เคยวินิจฉัยผิดพลาดหรือหะหลวมแม้แต่เคสเดียว เมื่อเกิดคดีสำคัญๆ เขาจึงวางใจ

ส่งเคสมาให้เธอรับผิดชอบอยู่เสมอ ทั้งตามตัวเธอไปชันสูตรในจุดเกิดเหตุ และส่งศพมาให้เธอแยกธาตุในห้องผ่าตัด ซึ่งเขาก็เป็นหนึ่งในหลายเหตุผลที่ทำให้หนูปลีกตัวจากเวลางานไม่ได้สักที จนโดนพี่ชายแฉวอยู่บ่อยครั้ง

หลังจากงานผ่าชันสูตรเคสเร่งด่วนจบลง ตะวันก็ลับฟ้าเสียแล้ว หนูกลับเข้าห้องพักแพทย์ เดินไปอาบน้ำอย่างเชื่องช้า ชำระกลิ่นฟอร์มาลิน และกลิ่นสาบศพที่ยังติดแน่นตามปลายผมและซอกเล็บ...กลิ่นของความตายที่ต่อให้เธอคุ้นเคยมากแค่ไหน แต่มันก็ไม่เคยเหม็นน้อยลง

บทบาทของแพทย์นิติเวชถูกปลดเปลื้องลงพร้อมชุดขาวน้อ เหลือเพียงนุชา ลูกสาวคนเล็กของเจ้าสัวเกียรติ ได้เวลาละทิ้งโลกสงบนิ่งของคนตาย กลับสู่โลกที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายของคนเป็นอีกครั้ง

เธอเปิดโทรศัพท์ คาดหวังการแจ้งเตือนจากแซทของนัว แต่ก็ว่างเปล่า เธออยากคุยกับเขาดังแต่เมื่อวาน เรื่องการแบ่งมรดก ท่าทีของเขาในที่ประชุมดูรุนแรงมากจนเธอเป็นห่วง อยากคุยกับเขาให้ใจเย็นลงบ้าง ทว่าเธอยังติดต่อเขาไม่ได้เลยตั้งแต่แยกย้ายกันเมื่อวันก่อน แซทก็ไม่ตอบ จนหนูเริ่มร้อนใจ กดโทรหาพี่ชายอีกครั้ง แต่ปลายสายไม่รับ

“อย่าบอกนะว่าไปเมาหัวราน้ำอยู่ที่ไหนอีก” หญิงสาวกัดริมฝีปากกังวล รู้ดีว่าพี่ชายตัวเองมักรับมือกับความเครียดด้วยสิ่งมึนเมา อย่างดีก็แค่เหล้า แต่ส่วนใหญ่มักใช้อะไรที่แรงกว่านั้น ถึงขนาดต้องเข้าห้องฉุกเฉินเพราะเสพยาเกินขนาดมาแล้ว

หนูตัดสินใจขับรถไปหานิวที่คอนโดยานบางนาด้วยตัวเอง ทั้งที่ปกติเธอไม่แทบเคยไปเหยียบห้องพี่ชาย และรู้ว่าเขาไม่ชอบให้คนใน

ครอบครัวยุ่มาอยู่กับโลกส่วนตัวของเขานัก ครั้งสุดท้ายที่เธอไปหา เขาจึงเป็นตอนนั้ซื้อคอนโดใหม่ๆ เมื่อหลายปีก่อน แต่ตอนนี้เธอรอ ฟังข่าวจากเขาอยู่เฉยๆ ไม่ไหวแล้ว ใบหน้าโทมัสจัดและแววตาเดือดดาล ของนั้ติดอยู่ในหัว บอกตรงๆ สภาพเขาดูแย่ยิ่งกว่าศพที่เธอเพิ่งผ่ามา เสียอีก

ชั่วโม่ถัดมา นุ้ก็ยืนเท้าเอวอยู่หน้าประตูห้องหมายเลข 915 ของคอนโดหุ เธอตกกริ่งหน้าห้องพีช่ายซ้ำๆ รออยู่ห้านาที แต่ไร้ สัญญาณตอบรับ เธอลองโทรหาเขาอีกคร้ง และได้ยินเสียงโทรศัพท์นั้แว่วมาจากข้างใน

“เฮีย่นั้ นั้เองนะ ไม่ใช่เจ้านั้ มาเปิดประตูให้หน่อย” เธอ ลองตะโกนเรียก เสียงหวานดังก้องโง่ทางเดินอันเงียบสด

นุ้เริ่มหมดความอดทน แต่เกรงใจห้องข้างเคียงเกินกว่าจะ ตะโกนซ้ำ เธอจึงลองแนบหูลงกับประตู พยายามฟังว่านั้ทำอะไรอยู่ ข้างในกันแน่ ถึงไม่ยอมออกมาเปิดประตูให้เธอสักที

และเสียงที่แว่วมากระทบหูเธอ ถึงกับทำให้เลือดในกายเธอ เย็นวาบ

มันคือเสียงครวญครางในลำคอของใครบางคน...หรืออะไร บางอย่าง เย็นยะเยือกและโหยหวน นุ้ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามนุษย์สร้าง เสียงแบบนั้นได้จริงไหม แต่ที่แน่ๆ มันดังประชิดหูเธอมาก เหมือน ต้นเสียงกำลังครวญครางแนบกับผิวประตูอีกฝั่ง

นุ้ผงะถอยหลังทันที หัวใจติดแรงเหมือนจะทะลุออกจากอก สมอ่งแพทย์หญิงพยายามหาคำอธิบายให้เสียงแปลกประหลาดนั้น

กระทั่งเธอนั้ก็ออก...ว่ามันคล้ายเสียงเฮือกสุดท้ายของคนกำลัง จะหมดลม

ความตื่นตระหนกของนุชพุ่งเป็นสองเท่า ถ้าสถานการณ์ของเธอดูต้อง นัวกำลังตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิตอย่างแน่นอน หญิงสาวไม่รอช้า รีบวิ่งลงไปขอคีย์การ์ดสำรองจากนิติคอนโดทันที ซึ่งใบหน้าซีดเผือดของเธอก็ทำให้เจ้าหน้าที่ลานหยิบคีย์การ์ดห้องนัวให้โดยไม่ถามไถ่อะไรมากนัก

“คุณรีบโทรเรียกรถพยาบาลนะค่ะ ฉันจะเข้าไปหาพี่ชายในห้องก่อน” นุชตะโกนบอกนิติคอนโด ขณะยื่นรอลิฟต์อย่างกระวนกระวาย

“คุณแน่ใจหรือครับว่าต้องใช้รถพยาบาล คุณยังไม่รู้เลยไม่ใช่หรือว่าเกิดอะไรขึ้นในห้อง?” เจ้าหน้าที่ถามกลับอย่างขึงใจ ท่าทางเหมือนไม่อยากทำให้เป็นเรื่องใหญ่

“ไม่แน่ใจค่ะ แต่ถ้าเกิดเหตุฉุกเฉินจริง มีรถพยาบาลมารับก็ดีกว่าไม่ใช่หรือคะ”

“แล้วผมควรแจ้งอาการเบื้องต้นของคุณเนติธรรวายังไง?” นิติหนุ่มกำโทรศัพท์นี้

นุชชะงักงัน เธอไม่รู้เลยว่านัวเป็นอะไร เธออาจวิตกกังวลไปเองด้วยซ้ำ บางทีการคลุกคลีกับศพที่ตายผิดธรรมชาติบ่อยๆ อาจทำให้เธอมองโลกในแง่ร้ายเกินเหตุ พี่ชายเธออาจแค่เมาหลับไม่รู้เรื่องอยู่บนเตียงอย่างสงบสุข แต่ถึงอย่างนั้น...

“โอเวอร์โดสค่ะ” นุชตอบกลับด้วยเสียงเฉียบขาด “บอกรถพยาบาลว่าคุณเนติธรรเสพยาเกินขนาด” ว่าแล้ว หญิงสาวก็กดลิฟต์กลับขึ้นไปห้อง 915 ทันที

หลังแตะคีย์การ์ด นุชผลักเปิดประตูห้องนัวได้อย่างไม่ยากเย็นนัก และนั่นทำให้เธอเบิกตาด้วยความประหลาดใจ เสียงครวญครางก่อนหน้านั้น เธอมั่นใจทีเดียวว่ามันดังมาจากหลังประตู เหมือนว่ามีใครบางคน

นิ้ว พี่ชายแท้ๆ ของเธอ
นั่งกอดเข้าคุดูคูพิงประตู่ระเบียบงกระจก
สวมเพียงกางเกงบอกระฮอร์ด้วจิ๋วที่เป็ขกชุ่มด้วขปัสสาวะ
ใบหน้าเขาหมองคล้ำ
ปากอ้าค้างเหมือนกำลังกรีดร้องโดยไม่มีเสียง

เอนพิงประตูอยู่ ทว่าสิ่งที่เธอพบมีเพียงความมืดมิดของห้องที่ไม่ได้เปิดไฟ แคมยังสกดเจ็บ...เจ็บจนได้ยินเสียงลมหวีดหวิว หอบกลืนเหม็นอับรุนแรงมาปะทะจมูก

นุชแทบกลืนหายใจ มือสั่นเทา กดเปิดสวิตช์ไฟข้างประตู ช่วงเวลารอคอยแสงสว่างช่างยาวนานเหมือนไร้ที่สิ้นสุด ความคิดเลวร้ายมากมายผุดขึ้นในหัวแพทย์สาวในช่วงเสี้ยววินาทีสั้นๆ ทว่าเมื่อหลอดไฟเพดานสาดแสงขาวสว่างจ้า มันกลับส่องให้เห็นสิ่งที่วิปริตเหนือจินตนาการใดๆ ของเธอ

นิ้ว พี่ชายแท้ๆ ของเธอ นั่งกอดเข้าคุ้ยฝักประตูระเบียงกระจกสวมเพียงกางเกงบ็อกเซอร์ตัวจิ๋วที่เปียกชุ่มด้วยปัสสาวะ ใบหน้าเขาหมองคล้ำ ปากอ้าค้างเหมือนกำลังกรีดร้องโดยไม่มีเสียง เส้นผมแหวกหายเป็นหย่อมๆ เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยข่วนเหวอะเหวะ ซึ่งน่าจะเกิดจากเล็บของตัวเอง

เนติธร อิงค์ไพรวัลย์ เพิ่งเปลี่ยนจากชายหนุ่มผู้ยั่ววนกวนประสาท กลายเป็นชาคมุขย์ภายในเวลาเพียงข้ามวัน

ภายใต้แสงไฟสว่างจ้า นุชเห็นชัดเจนว่านัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของพี่ชายกลายเป็นสีดำสนิท รูม่านตาเขาขยายสุดขีดจนแทบกลืนกินรูม่านตาทั้งดวง และแพทย์หญิงอย่างนุชรู้ดี ว่าด้วยดวงตาแบบนี้ นิ้วไม่มีทางมองเห็นหน้าเธอ ทั้งหมดที่เธอเห็นจะมีเพียงภาพเบลอพร้อมความปวดแสบของแสงที่เสียดแทงจักขุประสาท

ดวงตาของนิ้วลึกลงจนแทบถลน เบิกมวงน้องสาวเหมือนกำลังจ้องมองขมุนรก เมื่อนุชมองตาคู่นั้นกลับไป เส้นขนหลังลำคอของเธอก็ลุกชัน ลมหายใจถูกหยุดลงชั่วขณะ เธอรู้สึกราวกับถูกดูดลงหุบเหวทะเลลึก ทุกแสงแห่งชีวิตดังถูกดูดให้ดำดิ่งลงสู่ความมืดมิดอันไร้

ขอบเขต

“อย่า...อย่าเข้ามานะไว้ย!!!” ในวินาทีที่นิวรับรู้ว่ามีใครบางคนเข้ามาในห้อง เขาก็สะดุ้งโหยง เสียงหวีดแตกพร่าอัดแน่นด้วยความหวาดกลัวสุดขีด เขาตะกายตัวเบียดกับประตูกระจก รวากับคิดว่าจะทะลุผ่านมันไปได้

“เฮีย... เฮียนัว” นุชพูดไม่ออกไปชั่วขณะ สับสนว่าพี่ชายกลายเป็นแบบนี้ภายในเวลาสั้นๆ ได้ยังไง เธอพยายามตั้งสติ ค่อยๆ สืบเท้าเข้าไปใกล้เขาอย่างระมัดระวัง หวังจะช่วยสงบสติอารมณ์เขา “เฮียใจเย็นๆ ก่อนนะ นีนุชเอง”

ทว่าทันทีที่หญิงสาวขยับ นิ้วกลับหวีดร้องลั่นด้วยความหวาดกลัวสุดขีด “อย่า! อย่าทำกู!!! กูกลัวแล้ว กูกลัวแล้ว!!!” ลั่นเสียง ชายหนุ่มก็ติดตัวลูกหนีอย่างไม่คิดชีวิต เขาเหวี่ยงประตูระเบียงเปิดออก ก่อนจะพุ่งถลาออกไปอย่างขาดสติ

“ไม่! หยุดนะ!!!” นุชแผดเสียงด้วยความตกใจสุดขีด พร้อมถลันเข้าไปตะครุบตัวเขาทันที

แต่ไม่ทันเสียแล้ว ไม่มีสิ่งใดหยุดความคลุ้มคลั่งของนิวได้ เขากระโจนผ่านขอบระเบียง ศีรษะปักลง แขนขาตะกุกตะกั่นอย่างสิ้นหวัง ขณะที่ร่างร่วงหล่นจากชั้นเก้าลงสู่พสุธาเบื้องล่าง เพียงชั่ววินาที เสียงกรีดร้องของก๊เขยิบลง พร้อมเสียงวัตถุหนักตกกระทบพื้น

โพล๊ะ

นุชช็อกแข็งขาอ่อนแรงทรุดลงกับพื้นห้อง ไม่กล้าแม้แต่จะชะโงกออกไปดูนอกระเบียง ทุกสิ่งหยุดนิ่งชั่วขณะ เสียงรอบข้างเหมือนถูกดูดออกหมด จนเธอได้ยินเพียงเสียงแก้วหูตัวเองเต้นตุบๆ

เมื่อไหร่จะไรนะ? เธอถามตัวเอง ทุกสิ่งเกิดขึ้นเร็วมากชนิด

ที่ไม่เปิดโอกาสให้ตั้งตัว กระพริบตาที่เดียวโลกก็ตาลปัตรจากหน้ามือ เป็นหลังมือ วิปริตและแปลกประหลาด จนเธอไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่านี่คือ ความเป็นจริงหรือแค่ฝันร้าย

กระทั่งเจ้าหน้าที่นิติบุคคลตามเข้ามาในห้อง ปลุกเธอออกจาก ภาวะโศกเศร้าความสับสน

“คุณเนติธร...กระโดดลงไปเหวหรือครับ?” เขากถามย่ำด้วยสีหน้า เหมือนจะเป็นลม ขณะมองจากระเบียงลงไปเบื้องล่าง เห็นร่างบิดเบี้ยว ของใครคนหนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นคอนกรีต รายล้อมด้วย ฝูงไทยมุงและเสียงหวีดร้องดังอยู่ไกลๆ

แต่เมื่อนิติหนุ่มหันกลับมาขอคำยืนยันจากผู้เป็นน้องสาว เธอก็ ไม่อยู่ตรงนั้นเสียแล้ว

นุชสลัดความขวัญผวาในฐานะน้องสาว กลับมาสวมหน้ากาก เยือกเย็นของแพทย์หญิง รีบวิ่งลงมาดูอาการนิ้ว พร้อมกำความหวัง ธิบหรือว่าเขาอาจยังรอดชีวิต บางทีเธออาจช่วยเขาทัน บางที...บางที เขาอาจไม่ต้องตายเพียงเพราะเธอโผล่มาหาเขาผิดที่ผิดเวลา

ทว่าความหวังของนุชก็หลุดลอยไปทันทีที่เธอเห็นสภาพร่าง ของพี่ชาย

ใบหน้าของเขาแหลกเละไปครึ่งซีก เศษกะโหลกและเนื้อสมอง กระเด็นกระจายในแอ่งเลือด ลูกตาปลิ้นหลุดออกมานอกเบ้า แขนขา บิดผิดรูป ปลายเท้าข้างหนึ่งพับงอขึ้นมาอยู่ข้างศีรษะ กระดูกขาโพลง หักทิ่มทะลุเนื้อออกมาอย่างน่าสยดสยอง กล้ามเนื้ออันฉีกขาดของเขายังคงกระตุกเร่าๆ รวากับพยายามตะเกียกตะกายหนีความตายเป็น เสียงสุดท้าย เห็นแล้วทรมานจิตใจเกินจะรับได้ แม้กระทั่งกับแพทย์ นิติเวชผู้ชำนาญการ

นุชจำต้องกลืนความคลื่นเหียนลงคอ แล้วเข้าไปนั่งตรวจสอบร่างพี่ชายใกล้ๆ

แขนไม่มีรอยเข็มฉีดยาใหม่ ไม่มีผงขาวติดตามใบหน้า ไม่มีคราบอาเจียนที่อาจบ่งบอกว่าเสพยาเกินขนาด ไม่มีกลิ่นสารเคมีอื่นใด นอกจากกลิ่นคาวจัดของเลือดเนื้อ ไม่มีรอยฟกช้ำจากการต่อสู้ ไม่มีเลือดออกผิดปกติจากบาดแผลอื่นนอกจากรอยข่วนและแรงกระแทก

ไม่ว่าก่อนหน้านี้นิวจะหวาดกลัวอะไร เจ้าสิ่งนั้นไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้บนร่างกายเขาเลย

“เฮียนิว...เฮียเป็นอะไรกันเน่??” เธอพึมพำกับศพ ขณะกวาดสายตารายละเอียดที่เธออาจมองข้ามไป

ในตอนนั้นเอง หญิงสาวก็สะดุดตาเข้ากับรอยแปลกประหลาดด้านหลังต้นคอของนิวปรากฏ ‘ปานดำ’ ขนาดเท่าเหรียญห้าบาท รูปร่างคล้ายหยดน้ำตะแคงข้าง ซึ่งนุชจำไม่ได้ว่าพี่ชายของเธอมีปานดำตรงตำแหน่งนี้ด้วย หรือมันอาจเป็นรอยสัก แต่ใครเล่าจะสักลายนี้ตรงตำแหน่งนี้?

นุชมองรอยดำแล้วสะท้อนงูบในอก อยู่ๆ เธอก็รู้สึกว่ามันเองอาจไม่เคยรู้จักพี่ชายคนนี้อย่างแท้จริงเลย ครั้งสุดท้ายที่เธอตั้งใจมองเขา ตั้งใจพูดคุยกับเขา คือเมื่อไหร่กันนะ? ปานดำนั้นอาจอยู่ตรงนั้นมาตลอดโดยที่เธอไม่เคยสังเกต หรือมันอาจเป็นรอยสักตามความเชื่อสายมูของเขาที่เธอไม่เคยคิดจะศึกษา

แต่นึกเสียใจตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว นี่ไม่ใช่เวลามาอาลัยอาวรณ์สายสัมพันธ์พี่น้อง รอยดำนั้นอาจจะแปลกตา แต่นุชมีสิ่งสำคัญกว่าให้ต้องใส่ใจ นั่นคือสาเหตุที่ทำให้นิวคลุ้มคลั่ง

แพทย์นิติเวชสาวหันไปพูดกับตำรวจและกู้ภัยซึ่งกำลังทยอย

กันเข้ามาในพื้นที่ “ศพนี้เป็นพี่ชายฉันเอง ในฐานะญาติ ฉันขอให้ส่งร่างเขาไปโรงพยาบาลที่ฉันทำงานอยู่นะคะ”

“เออ ต้องมีการเซ็นเอกสารย้ายศพนะครับหมอซุซ แล้วก็เรื่องสำนวน...” ตำรวจหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงเกรงใจ เขาเคยรู้จักนุซผ่านๆ มาบ้าง เพราะเธอช่วยดูแลคดีสำคัญจากทั่วประเทศอยู่หลายคดี

“เดี๋ยวฉันจัดการเรื่องเอกสารตามหลังเองค่ะ ขอแค่คุณช่วยขนย้ายร่างพี่ชายฉันก็พอ...” เธอพูดเสียงแหบแห้ง หน้ากากของความเข้มแข็งเริ่มพังทลายลงทุกขณะ ความเศร้าอันเจ็บปวดของนุซเจ้าหน้าที่รอบบริเวณนั้นสัมผัสได้เป็นอย่างดี จนไม่มีใครกล้าเอ่ยปากคัดค้านเธอ แม้การผ่าชันสูตรญาติของตนเองจะหมิ่นเหม่ผิดจริยธรรมวิชาชีพก็ตาม

นุซตั้งใจจะผ่าชันสูตรร่างนิ้วด้วยตนเองทุกขั้นตอน เธอต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา และทวงความยุติธรรมให้แก่ความตายอันแสนวิปริต นั่นเป็นวิธีเดียวที่เธอจะข่มตาหลับได้ โดยไม่โดนแววตาสุดท่ายของพี่ชายหลอกหลอน

แววตาที่เขามองเธอเหมือนเห็นอสุรกายจากขุมนรก

พี่น้องสองกลุ่ม เทียบเคียงกันแต่คนละแม่ ต่างทะเลาะเบาะแว้ง
เพราะแย่งชิงทรัพย์สินสมบัติที่ล้มเหลือ ให้ล้มเหลวมากยิ่งขึ้นไปอีก

แต่ท่ามกลางความกระทบกระทั่งที่รุนแรงขึ้นทุกขณะ พี่น้อง
ร่วมพ่อเดียวกันนี้ กลับทยอยตายไป
ทีละคน ตายในแบบ ที่เรียกว่า...ตายโหง
ด้วยอำนาจลึกลับ อันน่าสะพรึง

ความหวากระแวง ยิ่งมากตามจำนวนศพ
ที่เพิ่มขึ้น จนบ้านไม่เป็นบ้าน
ครอบครัว ไม่เป็นครอบครัว!!!
กว่าที่พวกเขา จะรู้ถึงสาเหตุของ
ความล่มสลาย ครั้งนี้

บางสิ่งก็สูญหายไปจนไม่อาจเรียกกลับคืนได้อีกแล้ว

骨 天
肉 理
相 不
殘 容

